

TANRI'NİN SÖZÜ BİZİ İMANA ÇAĞIRIR.

1. Bugün sizlere vereceğim mesaja nasıl bir başlık yazacağımı düşündüm.Dua ettim ve şuna karar verdim ; "TANRI'NİN SÖZÜ BİZİ İMANA ÇAĞIRIR".
2. Şimdi Kutsal Kitaplarımızı açalım ve "yaratılış" bölümüne bakalım.Ben Tanrı'nın yaratılış aracılığıyla bizlere sunduğu bütün harikaları ve insanlık hikayemizi okumayı çok seviyorum.Yaratılış 13.bölümde; ne yazık ki, insanoğlu günaha düştükten sonra nasıl da açgözlü,doyumsuz bir varlık olabiliyor ve bu yüzden nasıl aralarında ayrılıklar ve menfaatler başlıyor.Şaşıyoruz.Yaratılış 13.bölüm 5.ayetten 15.ayetin sonuna kadar şöyle yazılmıştır:

Yar. 13:5-15 Avram'la birlikte göçen Lut'un da davaları, siğirları, çadırları vardı. Malları öyle çoktu ki, toprak birlikte yaşamalarına elvermedi; yan yana yaşayamadılar. Avram'ın çobanlarıyla Lut'un çobanları arasında kavga çıktı. -O günlerde Kenanlılar'la Perizliler de orada yaşıyorlardı.-

Avram Lut'a, "Biz akrabayız" dedi, "Bu yüzden aramızda da çobanlarımız arasında da kavga çıkmasın.

Bütün topraklar senin önünde. Gel, ayrılalım. Sen sola gidersen, ben sağa gideceğim. Sen sağa gidersen, ben sola gideceğim."

Lut çevresine baktı. Şeria Ovası'nın tümü RAB'bin bahçesi gibi, Soar'a doğru giderken Mısır toprakları gibiydi. Her yerde bol su vardı. RAB Sodom ve Gomora kentlerini yok etmeden önce ova böyleydi.

Lut kendine Şeria Ovası'nın tümünü seçerek doğruya doğru göçtü. Birbirlerinden ayrıldılar. Avram Kenan topraklarında kaldı. Lut oadaki kentlerin arasına yerleşti, Sodom'a yakın bir yere çadır kurdu.

Sodom halkı çok kötüydü. RAB'be karşı büyük günah işliyordu.

Lut Avram'dan ayrıldıktan sonra, RAB Avram'a, "Bulunduğun yerden kuzeye, güneye, doğruya, batıya dikkatle bak" dedi,

"Gördüğün bütün toprakları sonsuza dek sana ve soyuna vereceğim.

3. Biz bu ayetleri okuduğumuz zaman Tanrı'nın sözü'nde insanları birbirinden ayırdığını görüyoruz.
4. Ancak başlangıçta Yaratılış 1.bölüm 3.ayette;

"Yar. 1:2 Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu; engin karanlıklarla kaplıydı. Tanrı'nın Ruhü suların üzerinde dalgalanıyordu.

Yar. 1:3 Tanrı, "Işık olsun" diye buyurdu ve ışık oldu." diye okuyoruz.

Tanrı'nın ruhu suların üzerinde dalgalanırken yeryüzü engin karanlıklarla kaplıydı.Işık olsun dedi ve ışığın iyi olduğunu gördü.Ve başlangıçta Tanrı ışığı karanlıktan ayırdı.

5. Önceki mesajımda söylediğim yerden devam etmek istiyorum ve Vaftizci'nin İsa'ya olan tanıklığını, O'nun yolunu nasıl hazırladığını hatırlayalım.

Bundan sonra İsa ile öğrencileri Yahudiye diyarına gittiler. İsa onlarla birlikte orada bir süre kalarak vaftiz etti. Yahya da Salim yakınındaki Aynon'da vaftiz ediyordu. Çünkü orada bol su vardı. İnsanlar gelip vaftiz oluyorlardı. Yahya henüz hapse atılmamıştı. O sıralarda Yahya'nın öğrencileriyle bir Yahudi arasında temizlenme konusunda bir tartışma çıktı. Öğrencileri Yahya'ya gelerek, Rabbi dediler, Şeria

nehriinin ötesinde birlikte olduğun ve kendisi için tanıklık ettiğin adam var ya, işte o adam vaftiz ediyor, herkes de O'na gidiyor.

6. Yahya şöyle cevap verdi: İnsan kendisine gökten verilmedikçe hiçbir şey alamaz. Ben Mesih değilim, ama O'nun öncüsü olarak gönderildim dediğime siz kendiniz tanıksınız. Gelin kiminse, güvey odur. Ama güveyin yanında duran ve onu dinleyen dostu onun sesini işitince çok sevinir. İşte benim sevincim böylece tamamlandı. O büyümeli, bense küçülmeliyim.
7. Fısıh bayramından sonra İsa Kudüs'ten ayrıldı, vaftiz etmeye başladı. Öğrencileri O'na eşlik ediyorlardı; çünkü onlar ikinci doğum için kibir ve gururlarından vazgeçmeleri gerektiğini, günahlarını itiraf etmeksizin kurtuluşa sahip olamayacaklarını biliyorlardı. Günahların affı için vaftiz, kişinin çaresizliğini gösteren bir simgedir. Tövbe eden imanlı bununla, Allah ile yeni bir antlaşmaya girmeyi arzuladığını belirtir. Vaftizci Yahya, Ürdün Vadisinin kuzey ucunda olması gereken Aynon'a giderek hizmet yerini değiştirdi. İnsanlar onun yanına gelip yüreklerini döküyorlar; o da onları vaftiz ederek Mesih'le buluşmaya hazırlıyordu.
8. Rab İsa, Fısıh bayramından sonra doğrudan Celile'ye gitmedi. Ülkenin bir başka yerinde tövbe eden insanları vaftiz etmeye başladı. O'nun yetkisi Vaftizci'nin yetkisinden çok daha üstündü. Vaktiyle Yahya'nın çevresinde toplanan insanlar şimdi akın akın O'nun yanına geliyorlardı. Bu gelişmenin ardından, onların izleyicileri arasında bir gerilim baş gösterdi. Bu iki önderden hangisinin, kişiyi günahlardan arıtmaya yetkin, Allah'a daha yakın olduğu tartışılıyordu. Bu, onlar için son derece önemli ve derin bir soruydu; çünkü onlar bundan böyle yaşamlarını, izleyecekleri öğretmen için nasıl kutsamaları gerektiğini düşünüyorlardı. Sen de kardeşim, nasıl kutsanabileceğini düşündün mü?
9. Vaftizci'nin büyük bir denemeye direnmesi gerekecekti. Hizmetinin son döneminde, zindana atılmasından kısa bir süre önce, büyük başarısına rağmen İsa'ya haset etmedi; tersine alçakgönüllülükle, Şayet Allah, kendisine güç, bereket ve ürün bağışlamamışsa, hiçbir insan kendiliğinden iyi işler yapamaz dedi. Bu itiraf biz imanlıları gerçekçi kılıyor; ruhsal bilgimiz, dualarımız, güzel ve akıcı konuşmalarımız, bizleri övünmeye, böbürlenmeye sevk- edemez.
10. Elde ettiğin ruhsal bir bağış senden değil, sadece Allah'tan kaynaklanır. Allah'ın sana buyurduğu her işi yapsan bile, sen faydasız bir kuldan ibaretsin. Vaftizci o yüzden kendisi için bir ayrıcalık aramadı, sahip olduğundan fazlasını iddia etmedi. Tersine, sadece Allah'ı yüceltti. Yahya, öğrencilerine bir kez daha Mesih olmadığını bildirdi. Belki, İsa Mesih'in muzaffer bir komutan gibi, görkemli meleklerden oluşan ordularıyla yeni egemenliği duyurarak Kudüs'e girmesini bekliyordu. Ne gariپ, bütün bunlar olmadı. İsa da kendisi gibi insanları vaftiz ediyordu.
11. Vaftizci şaşkına döndü; ama gene de mütevazı ve uysal bir şekilde hizmetine devam etti. Mesih'in sadece bir ulağı olduğunu, O'nun yolunu hazırlamakla

yükümlü olduğunu biliyordu. Yahya, büyük bir sadakatle kendisine duyurulan tanrısal bildiriye korudu. İsa'nın güvey, tövbe eden ve kendisine gelin olmak üzere vaftiz suyuyla arıtılan imanlıların Rabbi olduğuna tanıklık etti. Bu "gelin", iman bağında Mesih'le birleşmek amacındaydı. Kutsal Ruh bugün de bu ruhsal birliği kuruyor; öyle ki, Pavlus, Biz Mesih'in bedeninin üyeleri, O ise başımızdır; O'nunla bir olduk diyor. O halde Mesih bizi yok etmek isteyen yargımız değil, kurtarıcı güveyimiz, kutlu başımızdır.

12. Vaftizci uzaktan Mesih kilisesinin nasıl büyüdüğünü sevinçle izliyordu. Ne var ki, o, Mesih'in yanında duruyordu, O'nun topluluğunun içinde değildi. Gerçi O'nun sadık arkadaşı olduğunu çevresindekilere bildirdi; ama Yahya çölde inzivaya çekilmeyi tercih etti. Mesih ise, doğrudan başkente giderek mucizeler yaptı, tanrısal vaazlarda bulundu. Yahya sevinç içinde Allah'ın Egemenliği'nin nasıl büyüdüğünü takip ediyor, daha da yayılmasını arzuluyordu. Gelinine seslenen güvey İsa'nın sesi ve şöhreti onu mutlu kılıyordu. Mesih'in başarısına ilişkin haberler, çevreye huzur veren göksel bir ezgi gibiydi. Mesih'in lütfu ve esenliği böylece haşin tabiatlı Vaftizci'yi hizmetinin son günlerinde kuşattı. Yahya, büyük bir düşün şölenindeymişcesine sevindi, coştı.
13. Yahya, ölüme gitmeye, hizmetini tamamlamaya hazırды, izleyicilerini çoğaltmak istemedi. Mesih'in kilisesinin büyümesi için küçülüp silinmeyi tercih etti. Değerli okuyucu, toplantılarınıza kim başkanlık yapıyor?
14. Her biriniz önderliği ele geçirmek için diğerine karşı mı çalışıyor, yoksa Mesih'in güçlenmesi için içinizden her biri küçülme mi istiyor? Sen de Yahya'nın sözüne katıl: O büyümeli, bense küçülmeliyim. Rab İsa, Vaftizci'nin yolunu hazırlayıp gelişini müjdelediği sen Kurtarıcı Mesih'e tapınır, hamdederiz. Vaftizci gibi bizlerin de çevremizdekilerin yüreklerini sana ve Ruhu'na hazırlayabilmemiz için bizlere cesaret ve iman itaati ver.
15. Bu mütevazı tanıklığından sonra Vaftizci, Mesih akımının güçlenmesinden duyduğu sevinci dile getirdi, Mesih'in eşsizliğini vurguladı: Yukarıdan gelen, herkesten üstündür. Dünyadan olan, dünyaya aittir ve dünyadan söz eder. Gökten gelen ise, herkesten üstündür. İnsanların tümü dünyaya aittir, ruhsal doğuma ihtiyaç duyarlar. Sadece İsa göğe aitti ve yakınıımız, Kurtarıcımız olmak için insan bedeni aldı. Nasıralı İsa bütün peygamberlerden, düşünür ve önderlerden gökle yer gibi üstündür. Kuşkusuz, insanların buluşları, kazanımları küçümsenemez; ama tüm bunlar gerçekte Allah'ın yarattığı maddeden ibarettir.
16. Oysa Oğul, Yaratan'ın kendisi, yaşam, ışık ve varlık nedenimizdir. İsa'yı bir yaratıkla karşılaştırmak imkânsızdır. Tanrısal Oğul öncesizde Baba'dan doğmuş olup, yaratılanların tümünü aşan bir kusursuzluğa sahiptir. Ne görmüş ne işitmişse ona tanıklık eder, ama tanıklığını kimse kabul etmez. O'nun tanıklığını kabul eden, Tanrı'nın gerçek olduğuna mührünü basmıştır. Tanrı'nın gönderdiği kişi, Tanrı'nın

sözlerini söyler. Çünkü Tanrı, Ruh'u ölçüyle vermez. Baba, Oğul'u sever ve her şeyi O'na emanet etmiştir.

17. İnsan bedeni almış olan İsa, kendisinin göksel gerçekliğine ilişkin en büyük tanıktır. O, Babası olan Allah'ı gözüyle gördü, O'nun sözlerini duydu, O'nun düşüncelerini, planlarını biliyor. Oğul, Baba Allah'tan kaynaklanan Söz olup, O'nun getirmiş olduğu vahiy kusursuzdur.
18. Peygamberlerin vahiyleri eksik ve dünyalık düşüncelerle karıştıktı. Oysa İsa, Allah'ın son ve yetkin isteminin duyurusu O'nun, tanıklığı uğrunda canını feda eden sadık tanığıdır. Çünkü O, Allah'ı Baba, kendisini ise, Oğul olarak yüceltti. Ama ne yazık ki, insanların çoğunluğu O'nun bu tanıklığını bugün bile reddediyorlar; zira onlar kendilerine yakın bir Tanrı istemiyorlar.
19. Böylesi bir düşünce onları ürpertiyor, çünkü bu takdirde yaşamlarını, zihniyetlerini kökünden değiştirmeleri gerekeceğini biliyorlar. Evet, onlar Allah'ın babalığını, İsa'nın oğulluğunu reddediyorlar, çünkü Mesih'in sevgi ruhuyla dolmak istemiyorlar. Allah'a hamdolsun, insanların tümü Tanrı ve Ruhu'ndan nefret etmiyorlar. Oğul'da Baba'yı gören, Oğul'un yetkin kurbanını kabul edenler de var. İsa'nın duyurusuna ve kurtulmalık kurbanına iman eden kişi, Allah'ı yüceltir. Allah yalan söylemez, Oğul gerçektir. Baba, düşüncelerini bir kitap ya da kanunda değil, İsa'nın şahsında duyurdu. Oğul'u kabul eden, Baba'yı da kabul eder. Mesih seni, sadece gerçeği söylemeye değil, aynı zamanda onu yaşamaya, O'nun yaşayan İncil'i olmaya çağırıyor.
20. İsa boş hayaller, ümitler ve temennilerde bulunmadı. O'nun sözleri yaratıcı, saf ve güç doluydu. Oğul'da Allah'ın kendisi konuşur. Tanrılığın doluluğu Mesih'te aramızdadır. O'na yerleşmiş olan Ruh sınırsızdır. Baba O'na sonsuza dek tüm bilgeliğini ve yetkisini bağışladı. Baba Oğul'u sevdi ve her şeyi O'na bağışladı. Oğul kendisini değil, bağışlarına şükür ifadesi olarak Baba'yı yüceltir. Hangisinin daha yüce olduğu onları ilgilendirmez. Böylesi bir soru şeytandan kaynaklanır. Oysa Tanrısal Üçlük'te uknumların her biri diğerini yüceltir. Bu ilkedен habersiz olan kişi Allah'ı tanımamaktadır.
21. Baba, Oğul'un kendisine bağışlanan yetkiyi kötüye kullanabileceğinden korkmaz. Çünkü O, Oğul'un tevazunu ve mutlak itaatini bildiğinden, evreni O'na emanet etmiştir. Mesih her şeyin mutlak sahibidir: Gökte ve yeryüzünde tüm yetki bana verildi. Oğul'a iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Ama Oğul'un sözünü dinlemeyen yaşamı görmeyecektir. Tanrı'nın gazabı böylesinin üzerinde kalır.
22. Müjdecî Yuhanna kurtuluş ilkesini bizlere şu cümleyle bildiriyor: Oğul'a iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Bu küçük cümlede, Mesih'in Oğul, Allah'ın Baba olduğunu duyuran İncil'in tümünü görüyoruz. Bu sevgi birliğine yaklaşan kişi,

Allah'ın çarmıhta duyurulan sevgisine yaklaşır, pisliklerimizi arıttığını kavrayarak Tanrı Kuzusu'na güvenir. Kişi Mesih'le girdiği bu bağlantı sayesinde O'nun merhametini, sonsuz yaşamı yakalar. Çarmıha gerilen Oğul'a iman, bizleri gerçek yaşama taşır. Sonsuz yaşam, ölümden sonra değil, bugün başlar; çünkü Mesih'e iman eden kişinin yüreğine yerleşen Kutsal Ruh yaşamdır.

Mesih'in sözlerini kabul etmeyen, O'nun çarmihini reddeden kişi, Kutsal Ruh'a isyan eder, ne tanrısal yaşamı tadar, ne de vicdanına rahat bulur. Zira Mesih'e itaat etmeyen kişi, ruhsal ölümden kalarak Allah'a karşı direnmektedir. İnsanoğlu Mesih'e iman etmeksizin sonsuz yaşama sahip olamaz. Oğul'u ve çarmihini kabul etmeyen bütün dinler, Allah'ın duyurduğu gerçeğe karşı suç işlemektedirler.

23. Müjdeci Yuhanna, tıpkı Haberci Pavlus gibi, Allah'ın gazabının insanların tüm ahlaksızlıkları ve suçlarını belirlediğini, çünkü herkesin günah işleyip haksızlıklarıyla Allah'a karşı koyduklarını bildiriyor. İçinde bulunduğumuz gerçeği görmeliyiz. Allah'ın yok eden öfkesi insanlığın üzerine dökülmüştür. Ama Musa'nın çölde yılanı kaldırması misâli, çarmıha gerilen Mesih de, ilahi gazaptan kurtuluşumuzun simgesi oldu. Oğul bize lütuf çağını açtı. Fakat bile bile çarmihini görmezlikten gelen kişi ya da toplum yargıda kalır. Şeytanın hükümlerine girer. Mesih'ten yoksun insanlar zavallıdırlar. Oğul'a iman edip kurtulmaları için ne zaman çevrendeki insanlar için dua etmeye başlayacaksınız? Tanıklığın aracılığıyla Allah'ın yaşamının kendilerine yerleşmesi için ne zaman sabır ve engin yüreklilikle arkadaşlarıyla konuşacaksınız?

24. Rab İsa, sevgin ve gerçeğin için sana şükreder, senden itaatkâr, imanlı ve sen tek Baba'ya güven dolu bir yürek bağışlamayı dileyerek önünde tapınırsın. Bilmeyerek seni reddedenlere acı, onlara sözünün tanıklığını bağışla. Seni ve bizler hakkında yaptıklarını aırlatabilmem için göndereceğin insanı bulmamda yardım et. Ferisiler İsa'nın Yahya'dan daha çok öğrenci edinip vaftiz ettiğini duydular. Aslında, İsa'nın kendisi değil, öğrencileri vaftiz ediyorlardı- İsa bunu öğrenince, Yahudiye'den ayrılıp yine Celile'ye gitti. Giderken Samiriye'den geçmesi gerekti. Böylece Samiriye'nin Sihar denilen kentine geldi. Burası, Yakup'un kendi oğlu Yusuf'a vermiş olduğu toprağın yakınındaydı. Yakup'un kuyusu da oradaydı. İsa, yolculuktan yorulmuş olduğu için kuyunun yanına oturmuştu. Saat oniki sularıydı. Müjdeci, İsa'ya "Rab" dedi: Dünya tarihini sonsuza dek kabzasında tutan, insanlığı cezalandıran ve yargılayan, onlara yol gösteren Rab! Tüm yüceliğine rağmen akıl almaz tevazunu görür görmez, insan bedenini almış olan Rabb'e onur verdi.

25. Öte yandan Ferisiler var güçleriyle saflarını pekiştiriyor, çarpışmaya hazırlanıyorlardı. Çünkü Yahudiye bölgesinde Mesih'in müjdeleme çalışmaları büyük başarı kazanmıştı. O, insanları Vaftizci gibi tövbe ve günahları itirafa çağırıyor, işleriyle tanrısal hizmetini gözler önüne seriyordu. O adeta Vaftizci'nin halifesiydi. Unutmamak gerekir ki, İsa'nın kendisi insanları vaftiz etmedi. Vaftiz edenler, tümü Yahya'nın çevresinden gelen öğrencileriydi. İsa, suyla yapılan vaftizlerin, Kutsal Ruh'la yapılacak vaftizin birer simgesi olduğunu öğretmişti. Ama bunun anı henüz gelmemişti. Tövbe etmeye yanaşmayan, vaftizi ise tümüyle reddeden Ferisilerin düşmanlığı artınca, İsa kuzeye doğru bölgeden ayrıldı. O, Babası'nın irşadına göre yaşamını sürüyordu; şeriat taraftarlarıyla mücadele vakti değildi henüz. Bir an önce Celile'ye varmak için, yol üstünde bulunan Samiriye'ye girdiler. Samiriyelilere Eski Antlaşma'da değer verilmezdi, zira melez bir halktırlar. Asurlular M.Ö 722 yılında

Samiriyeye saldıran İbrahim Oğullarının büyük bir kısmını Mezopotamya'ya esir olarak götürmüşler; kendilerinden boşalan yerlere ise, özellikle Nablus çevresindeki dağlık araziye, yabancı milletlerden insanları yerleştirmişlerdi.

26. Az sayıdaki Samiriyeli böylece yabancılarla karışmış, bu karışmadan dinleri de nasibini almıştı. İsa, iman tarihinde merkezi bir yeri olan Şikem yakınlarındaki Sihar'a geldi. İşte bu bölgede İsa, Eski Antlaşma halkını Carzim ve İbal Dağları arasında durdurup, kendi yaşam yolunu izleyeceklerine, günah ve ölüm yolundan döneceklerine değin Allah'a and içtirdi (Yaratılış 12:6, Yeşu 8:3-35). Oradaki derin kuyunun eski bir tarihi olduğu söylenir; kimilerine göre o vaktiyle Yakup'a aitti. Buna değin Tevrat'ta bir kanıt yoktur. Orada sadece Yakup'un Şekim'de yer satın aldığı okuyoruz (Yaratılış 33:19). Ayrıca Yakup'un, sahip olduğu bir araziye oğlu Yusuf a vasiyet ettiği yazılıdır. Yusuf'un kemiklerinin Nablus yakınlarında bilinmeyen bir yerde gömülü olduğunu da biliyoruz (Yeşu 24:32). Bu bölge Eski Antlaşma tarihinde bu özelliklerinden dolayı önemli bir yere sahiptir. Uzun yolculuk ve öğle vaktinin yakıcı sıcaklığından bitkin düşen İsa, işte bu kuyunun kenarına oturdu. Bu haberde, Rabb'in gerçek bir insan olduğunu görüyoruz... yorulan, susuzluk çeken, senin gibi, benim gibi bir insan. O, insan görünümünde bir hayal değil, zayıf insan bedeninin tüm özelliklerini taşıyan gerçek bir insandı.
27. Samiriyeli bir kadın su çekmeye geldi. İsa ona, "Bana su ver, içeyim" dedi. İsa'nın öğrencileri yiyecek satın almak için kente gitmişlerdi. Samiriyeli kadın, Sen Yahudisin, bense Samiriyeli bir kadını dedi, Nasıl olur da benden su istersin? Çünkü Yahudilerin Samiriyelilerle ilişkileri yoktur. İsa kadına şu cevabı verdi: Eğer sen Tanrı'nın armağanını ve sana, Bana su ver, içeyim diyenin kim olduğunu bilseydin, sen O'ndan dilerdin, O da sana yaşam suyunu verirdi. Kadın, Efendim dedi, su çekecek birşeyin yok, kuyu da derin. Böyle olunca yaşam suyunu nereden bulacaksın? Sen bu kuyuyu bize vermiş, kendisi, oğulları ve davaları ondan içmiş olan atamız Yakup'tan daha mı büyüksün? İsa şöyle cevap verdi: Bu sudan her içen yine susayacak. Oysa benim vereceğim sudan içen sonsuza dek susamaz. Benim vereceğim su, içende sonsuz yaşam için fışkıran bir su kaynağı olacak. Kadın, Efendim dedi, Bu suyu bana ver. Böylece ne susayayım, ne de su çekmek için buraya kadar geleyim.
28. İsa yakıcı öğle güneşinin altında kuyunun kenarında dinlenirken, su çekmek için Samiriyeli bir kadın geldi. Diğer kadınlar gibi sabahleyin ya da akşam vakti değil, öğleyin geldi. Adı kötüye çıkmış olduğundan kimseyle karşılaşmak istemiyordu. Her gittiği yerde hakarete uğruyordu. İsa kadının acısını, yüreğinin sıkıntısını uzaktan hissetti. Onun arınmaya ve gerçeğe susuzluğunu sezdi. Ona yardım etmeyi arzuladı. Ama ne on buyruğu ona bildirdi, ne de çarpık yaşam tarzından dolayı onu azarladı. Kendisinden sadece bir içim su istedi. Bir zani olan bu kadının, Rabb'e su içirmeye layık olduğunu belirtti. Kadın ise, kendisiyle konuşanın Yahudi olduğunu bildiğinden, buna şaşırды. Halkıyla Yahudiler arasında derin bir uçurum vardı ve her iki taraf da diğerini kirli, necis olarak görüyordu. İsa ise, sanki böylesi bir düşmanlıktan habersizmiş gibi davrandı, zavallıyı onurlandırdı. İsa'nın amacı, günahkâr kadında Allah'a karşı bir şevk uyandırmaktı. Bir kuyunun başında karşı karşıya geldiklerinden dolayı, İsa ona sudan söz etti. Allah'ın bağışını kazanmaya teşvik etti. Gerçi Allah'ın ona vermek istediği bağışın ne olduğunu haber vermedi; ama Tanrı sevgisini ona hedef olarak gösterdi.

29. Bu kadını bekleyen, onu yok edecek bir yargı değil, kendisi için özel olarak hazırlanmış Allah'ın lütuf bağışığıydı. Ne olağanüstü ve ne denli tuhaf bir olay! Lütuf kendiliğinden gelmez, yalnızca İsa Mesih'in şahsında bize ulaşır, tanrısal bağışıkları bize veren O'dur. Oysa kadın önünde duran Rabbi tanıyamadı, O'nu sıradan bir adam sandı. Mesih'in yüceliği O'na gizli kaldı; ama arı sevgisi onun gözleri önünde parıldadı. Mesih bu günahlı kadına, diri yaşam suyuna sahip olduğunu bildirdi. Allah'ın bağışığını bu yolla açıkladı. Her insan sevgiye, gerçeğe ve arılığa özlem duyar, yüreğinin derinliğinde Rabbe dönmek ister. İsa'ya gelen kişi, yakıcı susuzluğunu giderir.
30. Değerli yaşam suyunu Mesih insanlara çarçur ederek dağıtmadı, onu sadece isteyeneye verdi. O halde bu suya muhtaç olduğumuzu itiraf etmeliyiz. Nitekim, İsa da kadından su dileğinde bulunmasını bildi. Başını eğip dilekte bulunmayan, göksel yaşam suyuna sahip olamaz.
31. İsa'nın ne demek istediğini anlayamayan kadın O'na, Su çıkarmak için kovan bile yok, üstelik kuyu da derin. Bana nasıl su verebilirsin? diye sordu. Diğer yandan İsa'nın yumuşaklığı, sevgisi onu şaşkına döndürmüştü. Bu yabancı adam ne onu kentin erkekleri gibi hor görüyor, ne de diğerleri gibi sarkıntılıkta bulunuyordu; tersine onu tanrısal kutsallığında seviyordu. Kadın hayatında asla böyle bir erkeğe rastlamamıştı. Ona, Sen atamız Yakup'tan daha mı yücesin? diye sordu. Bir mucizeyle bizlere bir kuyu mu bağışlayacaksınız?
İsa sakın bir şekilde ona, dünyalık, maddi bir sudan bahsetmediğini, çünkü böylesi doğal sudan içen kişinin yeniden susayacağını, oysa kendisine bağışlamak istediği suyu içen kişinin, sonsuza dek ruhsal susuzluk çekmeyeceğini bildirdi. Mesih imanlıları, Allah'a, O'nu görmeksizin, özlem çeken insanlar ya da "gerçek" hakkında, ona ulaşmaksızın düşünce üreten, filozoflar değillerdir.
32. Allah kendilerini bulduğunda, onlar Allah'ın özünü kavramışlardı. Baba ve Oğul'u tanımak, susuzluğu giderir; çünkü Tanrı sevgisi sonsuza dek yeter. İsa'nın vahyi de, eski, köhnemiş, bıkkınlık veren bir metin olmayıp, her an yenilenen ve dirilik veren yaşam suyudur. Tanrı bilgisi sadece bir düşünceden ibaret olmayıp güç ve yaşamdır da. Kutsal Ruh'un kendisi, Allah'ın bağışığı olan göksel sudur. Kutsal Ruh'un bağışığına sadece İsa Mesih aracılığıyla kavuşabiliriz. İsa, yaşam suyunu sadece kendisinin verdiğini, buna bir başkasının gücü ve yetkisi olmadığını, kadına üç kez tekrarladı. Ne bir din, ne bir ideoloji, ne de her hangi bir dostluk ilişkisi yüreğindeki susuzluğu giderebilir. Buna sadece eşsiz Kurtarıcın İsa'nın gücü yeter.
33. Allah'ın büyük bağışığına kavuşan kişi, kökten bir değişime uğrar. Susuz, coşkulu ve başkalarını bereketleyen bir kaynağa dönüşür, onlara Kutsal Ruh'un meyveleri olan güç, lütuf, sevinç ve sevgi aşılar. Bu kişi her türlü bağışın kaynağı olan İsa'da sabit kaldığı takdirde, O'ndan lütuf üzerine lütuf alır. Allah'ın çokları için hazırlamış olduğu bir armağana dönüşür.
Kadın çok geçmeden İsa'nın kendisiyle alay etmediğini, ciddi olduğunu farkedip, kendisini önemli bir olayın beklediğini hissetti. Nihayet İsa'dan yaşam suyu diledi. İsa bu kadında Allah'ın bağışığına özlem uyandırmıştı. Kadın bu yolla ihtiyacını itiraf etti, ama hâlâ İsa'nın beden susuzluğunu gideren dünyalık bir sudan söz ettiğini

düşünüyordu. Böylesi bir suya sahip olursam, bir daha bunca uzun yolu katetmeme, insanların arasından geçerken küfürler, hakaretler yememe gerek kalmaz dedi kendi kendine.

34. Rab İsa, yaşam suyunu sen başlıyorsun. Bilgiye, sevgiye ve gerçeğe olan susuzluğumuzu gider, iğrençliklerimizi başla, bizleri her türlü günden arıt. Böylece Kutsal Ruh'un bizlere yerleşsin ve sonsuza dek bizde kalsın. Yüreklere dökülen Ruh'un doluluğundan çoklarının içebilmesi için yaşam kaynağı olmamıza yardım et. Bizlere alçakgönüllülüğü, dua, sevgi ve imanı öğret. İsa'nın bizlere vermek istediği tanrısal başış ve onun nitelikleri nedir?
35. İsa, Git, kocanı çağır ve buraya gel dedi. Kadın, Kocam yok cevabını verdi. İsa, Kocam yok demekle doğruyu söyledin dedi. Beş kocaya vardın. Şimdi beraber yaşadığın adamsa, kocan değildir. Doğruyu söyledin. Kadın, Efendim, anlıyorum, sen bir peygambersin dedi. Atalarımız bu dağda tapındılar, ama sizler tapınılması gereken yerin Kudüs'te olduğunu söylüyorsunuz. İsa ona şöyle dedi: Kadın, bana inan, öyle bir saat geliyor ki, Baba'ya ne bu dağda, ne de Kudüs'te tapınacaksınız. Siz bilmediğinize tapınıyorsunuz, biz bildiğimize tapınıyoruz. Çünkü kurtuluş Yahudilerdendir. Ama içtenlikle tapınanların Baba'ya ruhta ve gerçekte tapınacakları saat geliyor. İşte, o saat şimdidir. Baba da kendisine böyle tapınanları arıyor. Allah ruhtur, O'na tapınanlar da ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar.
36. İsa kadında diri yaşam suyuna özlem uyandırıp bu başışı elde etme isteği yarattıktan sonra, bu başışa kavuşmasına izin vermeyen engeli açıkladı: Günahı. Katı ve acımasız bir biçimde ona, Sen zanısın demedi. Tersine yumuşak yolla, eşini yanına getirmesini istedi. İsa'nın bu sözü kadını adeta sarstı, onu kederlendirdi. Çünkü diğer kadınlar gibi o da kendisini seven ve koruyan bir eşinin olmasını arzulardı. Halbuki günahları yüzünden yalnız yaşayan, herkesin hakaret ettiği bir insandı. Yüreğinin sıkıntısını İsa'ya açmak istemedi, utandı. Eşim yok diyerek kendisini gizlemek istedi.
37. İşte o anda İsa, gerçeğin bizzat kendisi olduğunu, kendisine kapalı bir sır olamayacağını; nasıl Kudüs'te Petrus'u, Natanyel'i, Nikodim'i ve diğerlerini daha onlar yanına gelmeden tanıdıysa, bu kadının yüreğini de çoktan gördüğünü bildirdi. Kadına, yalnız ve çaresiz olduğunu, eğri yollardan sevgi elde etmeye çalıştığını, bu yüzden de günden günaha sürüklendiğini basit ve sevecen bir üslupla bildirdi. Evlilik dışı ilişkilerin her biri vicdanda ve bilinçaltında onulmaz yaralar açan birer felâkettir. Bu durum ayrıldıktan sonra bile duygusal yönden ilk eşini unutamayan, her an uyum, anlayış ve korunma arzulayan bir kadında daha belirgindir. Göksel hekim İsa, kadının sıkıntısını örttüğü maskeyi indirdi. Günahlı kadın bir anda, İsa'nın sıradan bir insan olmadığını, kendisinde peygamberlik görümü bulunduğunu farketti. Kalbinin derinliğinde, kendisine Allah'tan başka kimsenin yardım edemeyeceğini düşündü.

38. Oysa o, Allah'ı nasıl bulabileceğini, O'na nasıl tapınması gerektiğini bilmiyordu. Dualar, ayinler onun yabancıydı. Allah'ın varlığını inkâr etmiyordu; ama yıllardır köyünün yakınlarındaki kutsal dağdaki dini toplantılara katılmamıştı. Oysa yüreğinde kurtuluşa ve Allah'la barışa büyük bir hasret vardı. İsa bu çaresizin yüreğinde arınmaya ve bağışa özlem yarattıktan sonra, ona, önemli olanın, tapınma yeri değil, tapınılan kişi olduğunu öğretti, Ulu Allah'ın Baba olduğunu duyurdu. Rab, bu sade kadına Tanrı bilgisinin bir özetini sundu, onun önünde üç kez Allah'ın öz adını andı: Baba. Üstün zekâ ya da dindarlık değil, sadece Mesih'e imandır Tanrı bilgisini sağlayan.

39. İsa, Baba derken, her hangi bir tanrıyı değil Eski Antlaşma'nın Rab'bini kastettiğini açıkladı. Samiriyeliler değişik tanrılara tapıyorlardı ve bu sahte tanrıların ardındaki ruhlardan habersizdiler. Oysa Yahudiler Rab'bin kim olduğunu biliyorlardı; çünkü O kendisini yüzyıllar boyunca açıklamış, onlara bu dünyanın Kurtarıcısının Kral Davud soyundan geleceğini vaatmişti. Eski Antlaşma dininin tüm ulus ve halkları kapsamıyla birlikte Tanrı'ya tapınma da, sadece belirli bir tapınağa sınırlı kalmaktan kurtuldu. Çünkü artık imanlılar, Allah'ın meskeni olmuşlar, Rab'bin Ruhu yüreklerine yerleşmişti.

Yeniden doğanların Babası, Allah'tır. Onlar bundan böyle O'na adeta yaşamlarıyla tapınırlar. İmanlılar, Mesih ve kurtarışını, kendileri için hazırlanmış yasal bir ayrıcalık olarak kabul edip, O'nun gücü aracılığıyla arı ve doğru yaşamı tadararak Yüce'nin sevgi vadisine girmişlerdir. Onlar kendiliklerinden doğru olmayıp göksel Babaları tarafından yenilenmişlerdir. Rab'be sürekli hamdederek yürekten tapınırlar. Ayinler, şatafatlı ibadetler, Allah katında kabul gören dualar değildir. Tersine, Allah çocuklarının kendisine bir Baba olarak seslenip şükretmesinden, dilekte bulunmasından hoşlanır. Allah, tüm insanların, İsa Mesih'te çocukları olarak Göklerdeki Babamız diye kendisine seslenmesini ister.

40. Allah bir put ya da hayal olmayıp, Ruh'tur. O bizim Babamızdır, O'nun Ruhu'nu tanırız. Bu Ruh, sevgi, sabır, lütuf, sevecenlik ve merhamettir. O, zayıflığımızı, kendisine ilerlemekten aciz olduğumuzu bildiği için, Oğlu'nda yanımıza geldi, O'nun kurbanıyla bizi arıttı, Kutsal Ruh'un yüreklerimize gelişine hazırladı. Allah, çok sayıda çocuğu olmasını ister, çünkü sadece çocuklarının kendisine gerçek ve ruhta tapınabileceklerini bilir. O nedenle Rab'bin Duası'nın ilk dileği, Allah'ın tanrısal sevgi ve kutsallıkta yaşayan çok sayıda çocuğu olmasıdır. Yaşamımızın tümüyle O'nun sevgisine cevap olması için Babamız'dan, bizleri Ruh'u, gerçeği ve lütfuyla doldurmasını dileyelim.

41. Hiç bir insan Allah'a layıkıyla tapınamaz. Bu nedenle İsa bize Allah'ın armağanını bağışladı: Kutsal Ruh. Bu Ruh sayesinde sadık hizmetkârlar, cesur tanıklar oluruz. İşte o zaman yaşamımız tümüyle Mesih'in çarmıhından kaynaklanan Kutsal Ruh'un gücünde sevgi dolu Babamız'a tapınıştan ibaret olur. İsa temiz bir ibadet kurmak amacıyla tapınağı arıtmış, önder Nikodim'e, ikinci kez doğmanın zorunluluğunu bildirmişti. O şimdi bu bilgisiz ve günahlı kadına, Allah'ın Ruh ve Baba olduğunu haber veriyor; çünkü o günahlarını itiraf edip diri yaşam suyuna ihtiyacını gösterdi, böylece İsa'dan lütuf üzerine lütuf aldı.

42. Göksel Baba, sana biçimsel olarak değil, yürekten tapınmamızı, lütfuna şükrederek kutsal bir yaşam sürmemizi istediğin için sana hamdederiz. Seni hoşnut eden, katında kabul gören tapınıcılar olabilmemiz için bizleri arıt, sana her an şükreden Oğlun İsa'yı izleyen hizmetkârlar kıl. Her an İncil'den kaynaklanan babalık sözlerini cevapsız bırakmamamız için bizleri dua ruhuyla doldur. Kadın İsa'ya, Mesih denilen meshedilmiş Olan'ın geleceğini biliyorum dedi. O gelince bize her şeyi bildirecektir. İsa, Seninle konuşan ben, O'yum dedi. Kadın İsa'nın sevgi dolu sözlerinde gerçek ve gücü andıran bir şeyler hissetti. Gerçi bu sözlerin taşıdığı derinliği anlamadı; ama bu vaatlerin kendi yaşamında gerçekleşmesini arzuladı. O esnada, Kutsal Ruh'un ilhamıyla, Mesih'in gelişine ilişkin vaadi hatırladı. Kişiyi Kutsala götüren gerçek ibadetin ne olduğunu kendisine ancak O'nun haber verebileceğini düşündüğünden, tüm umudunu bu yüce isme bağlamıştı.
43. İlgincidir, İsa İncilde sözü geçen hiç bir öyküde kendisini bu tövbe eden günahlı kadın karşısındaki kadar açık duyurmadı. Ona şöyle dedi: Allah tarafından gönderilen, Kutsal Ruhla dolu Beklenen benim. Varlığım, Allah'ın insanlara bir bağışdır. Ben, Allah'ın bedene girmiş sözü, herkes için hazırlanmış kurtuluşum. Mesih benim! Kadın Mesih ünvanının, kralların kralı, en yüce peygamber ve başkâhin anlamına geldiğini öğrenmemişti. Belki O'nun gelişiyi birlikte ölülerin dirileceğini, Allah'ın barışının yeryüzüne yayılacağını duymuştu. Belki o, Yahudilerin bu ada bağladıkları politik emellerden de haberdardı. Ancak bu esrarengiz şeyleri anlayamıyordu. Onun tüm arzusu, kendisini günahlarından kurtaracak bir Kurtarıcıydı. Buna bir tek Mesih'in güç getirebileceğine inanıyordu. Bunun üzerine İsa kadına, Seninle konuşan ben, O'yum dedi.
44. Göğün tüm planları, Baba'nın tüm vaatleri ve peygamberlikler, Ben O'yum sözünde odaklaştı. Hiç bir insan şimdiye dek Ben Mesihim demek cesaret ve yetkisini gösterememişti. Günün birinde Mesih karşıtı olan Deccal de gelecek ve Ben O'yum diyecek. Ama gerçek Mesih, cahil ve günahkâr kadını aşağılamayan, tersine yabancı Samiriyeli'ye bile acıyan, bedene giren sevgidir. O, zorbalık değil sevgi, yargı değil merhamet Rabbidir. Bu sırada İsa'nın öğrencileri geldiler. O'nun bir kadınla konuşmasına şaşılar. Bununla birlikte hiçbiri, Ne istiyorsun? ya da o kadınla neden konuşuyorsun? demedi. Sonra kadın su testisini bırakarak kente gitti ve halka şöyle dedi: Gelin, yapmış olduğum her şeyi bana söyleyen adamı görün. Acaba Mesih bu mudur? Halk da kentten çıkıp İsa'ya doğru gelmeye başladı.
45. Kadınla yaptığı konuşmanın en önemli bölümünde, kente alışverişe gitmiş olan öğrencileri döndüler. İsa'nın bir kadınla, üstelik Samiriyeli biriyle konuştuğunu görünce, şaşkınlıkla birbirlerine bakındılar. Ama onlardan hiçbiri konuşmaya cesaret edemedi; çünkü Kutsal Ruh'un huzurunu hissetmişlerdi. Mesih'in gerçekleştirmiş olduğu tannısal bir mucizeyle karşı karşıyaydılar. Mesih'e bakıp O'nun sözlerine kulak vermek yoluyla kadının yüzündeki ifade değişmiş, Kurtarıcı'yı tanımış olmanın sevinci kaplamıştı. O an kadın boş testiyi yerde bırakarak hızla uzaklaştı. Bağış ve Tanrı bilgisiyle onun susuzluğunu, kendisinden su isteyen İsa gidermişti. İsa'nın peygamberlik sözü bu kadında gerçekleşmişti; çünkü o, çocukları için diri su kaynağına götüren bir

kılavuz olmuştur. Kente koşup insanlara Mesih'ten bahsetti. Vaktiyle birbirinden uygunsuz sözlerin çıktığı dudakları, şimdi Mesih'e tanıklığı sayesinde, arı su pınarını andırıyordu. Rabbin kendisine günahlarını bir bir gösterdiğini itiraf ederek insanları Mesih'e götürmeye çalıştı.

Kent sakinleri onun bu itirafından ve sevincinden, garip bir olayla karşılaşmış olduğunu sezdiler. Kadında varlığını duyuran Allah'ın gücünü farkedip bu esrarengiz olayı anlamayı temenni ettiler. Hızla yola çıkıp İsa ve öğrencilerinin dinlenmekte olduğu kuyuya gittiler.

46. Bu Mesih'in, kendisini izleyenlerde neler gerçekleştirdiğini gösteren canlı bir örnektir. Allah'ın başışını ve onu bize veren kim olduğunu tanır tanımaz, Mesih'in bize yerleştiğini ve bizi kurtardığını derhal dostlarımıza, yakınlarımıza da bildiririz. Diri sulara ulaşma arzusu o zaman onlarda da uyanır; iman ettikleri takdirde Kutsal Ruh onların bu yakıcı susuzluğunu giderir. Sen de çocukları için sonsuz yaşam kaynağı oldun mu? Aksi takdirde, seni artırıp kutsaması ve Kutsal Ruh'uyla doldurması için, İsa'nın önünde günahını itiraf et ve yaşamını tümüyle O'na bırak. O nasıl zani kadını çevresinde bir müjdeci kıldıysa, senin de çocukları için bir bereket kaynağı olmanı sağlayacaktır.

Rab İsa, benim gerçek yüzümü açığa çıkarıp tanıdığın için sana şükrederim. Samiriye'deki günahlı kadından üstün değilim. Senden günahlarımı affetmeni diliyorum. Gerçeğe, arılığa ve yaşama olan susuzluğumu söndürecek olan Tanrı armağanını bana da başışla. Göksel Baba'yı görebilmem için gözlerimi aç. Faydalı bir insan olabilmem, her söz ve eylemimle senin eşsiz lütfuna tapınabilmem için yüreğimi Kutsal Ruhunla doldur. Çevremdeki insanları kurtar, onları yanına çek; çünkü sen yanına gelmek isteyenleri reddetmezsin.

47. Bu arada öğrencileri O'na, Rabbi, yemek ye! diye rica ediyorlardı. Ama İsa, Benim, sizin bilmediğiniz bir yiyeceğim var dedi. Öğrenciler birbirlerine, Acaba biri O'na yiyecek mi getirdi? diye sordular. İsa, Benim yemeğim, beni gönderenin isteğini yerine getirmek ve O'nun işini tamamlamaktır dedi. Sizler, Ekinleri biçmeye daha dört ay var demiyor musunuz? İşte, size söylüyorum, başınızı kaldırıp tarlalara bakın. Ekinler sararmış, biçilmeye hazır! Eken ve biçen birlikte sevinirler diye, biçen kişi şimdiden ücretini alır ve sonsuz yaşam için ürün toplar. Biri eker, başkası biçer sözü bu durumda doğrudur. Ben sizi emek vermediğiniz bir ürünü biçmeye gönderdim. Başkaları emek verdiler, siz ise onların emeğinden yararlandınız.

İsa, günahlı kadının canını kurtarıp onu sonsuz yaşama yönelttikten sonra, kendilerine de aynı hizmeti sunmak için dindar öğrencilerine döndü. Çünkü onların akli fikri hâlâ dünyalık işlerdeydi. Alemin hor gördüğü Samiriyeli kadının yüreğine Kutsal Ruhun yerleşmesine sevinecekleri yerde, yemekten bahsediyorlardı. Yemek, içmek, yaşam için doğal bir zorunluluktur.

48. Fakat ekmekten daha önemli bir yiyecek, sudan daha etkili bir içecek vardır. Öğrenciler ruhsal gıdanın ne olduğunu, Rablerinin sözlerini bir türlü anlayamamışlardı. Dindarlıklarına ve Mesih'i bunca zamandır izlemelerine rağmen bu günahkâr kadından üstün değillerdi. Çünkü yukarıdan doğmayan hiçbir insan Allah'ın Egemenliğine giremez.
49. İsa onlara, insan canı için dünya yiyeceklerinin tümünden daha önemli olan, kendisinin verdiği ruhsal yiyeceği açıkladı. Mesih, kendisini sadece dünyalık besinlerle değil, Babasının istemini yerine getirerek doyurdu. Mesih kendisini Allah'ın Elçisi olarak adlandırdı. O kuşkusuz her zaman özgür ve bağımsız olan Oğul'du. Ama O aynı zamanda Babasına her an itaat edip, O'nun istemini sevinçle yerine getirdi. Çünkü Allah sevgidir ve sevgide kalan Allah'ta

kalır, Allah da onda. Mesih'in itaati, O'nun Babası'ndan daha küçük olduğu anlamına gelmez. Tersine, bu O'nun yüce sevgisinin kanıtıdır. Oğul, dünyanın kurtuluşunun Babası tarafından gerçekleştirildiğini söyledi; oysa sadece Oğul'du bunu yapan. Ama O, kendisine onur aramak yerine, tüm yüceliği Babası'na verdi. Nitekim Babası da her şeyi O'na başıslamıştı. İncil'de sürekli, Mesih'in Babasını yücelttiğini, Baba'nın da O'nu onurlandırarak sağına oturttuğunu, yeryüzünde ve gökyüzündeki tüm yetkiyi O'na başısladığını okuyoruz.

50. Yakup kuyusunun başında Allah'ın istemi, bu aşağılanan, kimsenin değer vermediği kadının kurtarılmasıydı. Mesih'in kurtarışına çağrılanlar sadece Yahudiler değil, bütün insanlardı. Çünkü tüm insanlık doğru yoldan sapmış olup Allah'a açlık çekmektedir. İsa, bu zani kadının yüreğinde olgunluk ve başısa kavuşma arzusu gördü. Bu kadında, bugüne dek karşılaştığı Yahudilerinkinden daha büyük bir hazırlık vardı, kurtarışını kabul etmeye. İsa birden önünde hasadı yaklaşmış, Kutsal Ruh'un taneleriyle dolu dalga dalga bir buğday tarlasını andıran insanları gördü. Öğrenciler ise, hasat için hazır bekleyen bu tarlayı göremediler. Çünkü İsa Samiriye'ye kış mevsiminde gelmişti ve ekinlerin olgunlaşması en az birkaç ay alırdı. Oysa İsa, bu ekinlerin sararmış, biçilmeye hazır halini gözünün önüne getirdi. Sizler sadece yüzeysel gerçeği görüyorsunuz.

51. Yüreklerdeki gerçeğe bakışlarınızı çevirin, gizli soruları, yüreklerdeki yaşama ve Allah'a olan özlemi görün. Bugün hasat günüdür, kurtarış müjdesini bilgelik ve sevgiyle sunsanız, çoklarının kişisel Kurtarıcılarını kabule hazır olduklarını göreceksiniz demek istiyordu.

Belki içinden, Ben bunun tam tersini yaşıyorum; çevremdekilerin tümü, inatçı, tutucu, söz dinlemez insanlar diyeceksin. İsa'nın öğrencileri de böyle düşündüler; çünkü bakışları yüzeyseldi, İsa gibi yüreklerin içindekini göremiyorlardı. O, daha ilk başta kendisiyle yabancı olduğu gerekçesiyle konuşmak istemeyen günahlı kadını reddetmedi. Ruhsal sözlerinin içerdiği anlamları kavrayamıyor diye onunla konuşmaktan vazgeçmedi. Günahlarını gizlemeye çalıştığında, ona açıkça seslendi. Kutsal Ruh'un irşadında onda adım adım tapınma ve Mesih'in yetkisini öğrenme arzusu uyandırdı.

52. Ta ki sonunda bu günahkâr, kentinde kurtarış müjdesini yayan bir insan oldu çıktı. Bu ne inanılmaz değişimdir! Zani kadın, çevresine Allah'ın kim olduğunu öğretiyor. Onun yüreği Kutsal Ruh'a, önder Nikodim'den daha yakındı. Rabbe hizmet eden her insan, çevresinde Allah'ın doğruluğuna açlık çekenleri görebilmek için Mesih sevgisinin sağduyusuna muhtaçtır.

53. Onlar davranışlarında haşin olsalar da, Müjdeyi reddetseler de, aldırma. Onları Allah seviyor, Mesih yanına çağırıyor. Zamanla onların zihinleri de yavaş yavaş lütufla aydınlanacaktır. Allah'ı arayan, arzulayan yüreklerle dolu bu dünyada ne zamana dek sessiz kalacaksın?

Doğru yolu bulup Mesih'e dönmesiyle birlikte kişide sonsuz yaşam gerçekleşir, çocuklarının yüreğini sevinç kaplar. Tövbe eden tek bir günahlı gökteki melekleri bile sevinçle coşturur. İnsanların tümünün kurtulup gerçeğin bilgisine gelmesini isteyen Allah'ın sevincine Rabbin tüm hizmetkârları katılır. Bu temel tanrısal isteme uyup onu ruhsal itaatle uygulayan, alçakgönüllülükle başkalarına da aktaran kişinin canı doyar, sevinçle dolar taşar. Nitekim İsa, kendisine ilişkin şöyle demişti: Benim yemeğim, beni gönderenin istemini gerçekleştirmek ve O'nun işini tamamlamaktır.

İsa öğrencilere yönelttiği öğretisi şöyle bitirdi: Sizi ürünü biçmeye gönderiyorum. Vaftizci Yahya daha önce tövbe müjdesini ekmişti. İsa ise, Allah'ın sürülmüş tarlaya ekmiş olduğu buğday tanesiydi. Bugün hepimiz O'nun çarmıh üstündeki ölümünün ürünü biçiyoruz.

54. İsa seni ürününü biçmeye çağırdığında, bu ürünün kendi ürünün olmadığını unutma. Hasat ve ürünler, Allah'ın emeğidir. Mesih'in gücü Kutsal Ruh'un ürünlerinde olgunlaşır. Bizlerse, beş para etmez, işe yaramaz kullanırız. Buna rağmen Mesih bizi, tanrısal hizmete katılmaya, kimi zaman ekin ekmeye, kimi zaman da biçmeye çağırıyor.
55. Sevincimiz doruğa çıksın diye, tüm bunlar kimi kez aynı anda gerçekleşiyor. Gene unutmamalıyız ki, bizler Allah'ın ilk işçileri değiliz. Bizden önce çokları çile ve gözyaşlarıyla emek sarfettiler. Onların duaları göklerde anılıyor. Sen Rabbin ne en kabiliyetli, ne de en çalışkan hizmetçisisin. Gerçekte sen, Mesih'in akladığı, doğru kıldığı günahkârların ilki olup O'nun bağışlayıcı lütfu sayesinde ikinci kez yaşıyorsun. Müjdeleme hizmetinde Rabbin Ruhuna itaat etmeyi öğren. O zaman Babanın istemiyle uyum içinde olacak, hasadın ortasında O'na hamd ve şükürle hizmet edeceksin. Egemenliğin gelsin! Güç, yücelik sonsuza dek senindir. Amin! diyen diğer biçicilerle birlikte sen de göksel Babanı yücelt.
56. O kentten birçok Samiriyeli, Yapmış olduğum her şeyi bana söyledi diye tanıklık eden kadının sözü üzerine İsa'ya iman etti. Samiriyeliler O'na gelip yanlarında kalması için rica ettiler. O da orada iki gün kaldı. O'nun sözü üzerine daha birçokları iman etti. Bunlar kadına, Bizim iman etmemizin nedeni artık senin sözlerin değildir diyorlardı. Kendimiz işittik, O'nun gerçekten dünyanın Kurtarıcısı olduğunu biliyoruz. İsa'nın irşadiyle tövbe eden günahkâr kadının tövbesi nedeniyle insanlar gruplar halinde İsa'ya geldiler. İsa bu insanları hasadı yaklaşmış, başakları olgunlaşmış bir tarlaya benzetti; onlara tövbe, kurtuluş, iman ve sonsuz yaşamı öğretti, yanlarında iki gün kaldı. Öğrencileri insanları evlerinde ziyaret ediyor, Müjde'yi onlara anlatıyorlardı. İsa'nın dediği gibi, ekini beraber biçiyorlardı. İsa'nın kişiliği ve sözleri insanları derinden etkiledi; günahlıları kurtarmak için Allah'ın İsa aracılığıyla huzursuz dünyamıza geldiğini hissettiler.
57. Yuhanna İncilinden öğrendiğimize göre ilk kez Samiriyeliler, İsa'yı Dünyanın Kurtarıcısı diye adlandırdılar. Çünkü onlar İsa'nın sadece kendi yakınlarını, hemşerilerini kurtarmakla yetinmediğini, tüm insanların günahlarını taşıdığını gördüler. Bugün de O'nun gücü sınırlanamaz. O günahlarında zincirlileri şeytanın sultasından kurtarıp, onları egemenliğinde kendi gözbebeği gibi korumaya kadirdir. İsa gerçekten dünyanın egemenidir. Roma İmparatorluğu'nda Kayzer'e de dünyanın kurtarıcısı ve koruyucusu deniyordu; fakat Samiriyeliler, İsa'nın tüm kayzerlerden daha üstün olduğunu anladılar. Çünkü O, insanlarla Allah arasında sonsuz bir barış sağlıyordu.
- Rab İsa, günahlı kadının ve öğrencilerinin canlarını kurtarıp onlara, Kutsal Ruh'a itaat etmenin en üstün tapınma olduğunu gösterdiğin için sana şükrederim. İstemini derhal ve sevinçle yerine getirip iman edene sonsuz yaşam sağlayan eşsiz kurtarışını, yoldan sapmışlara sunabilmemiz için bizleri tembelliğimizden ve bencil planlardan kurtar.
58. Bu iki günden sonra İsa oradan ayrılıp Celile'ye gitti. İsa'nın kendisi, bir peygamberin kendi memleketinde saygı görmediğine tanıklık etmişti. Celile'ye geldiği zaman, Celileliler O'nu iyi karşıladılar.

59. Çünkü onlar da bayram için gitmişler ve bayramda O'nun Kudüs'te yaptığı her şeyi görmüşlerdi. İsa yine, suyu şaraba çevirdiği Celile'nin Kana köyüne geldi. İsa ve öğrencileri Samiriyelilerin bölgesindeki müjdeleme hizmetlerini büyük bir sevinçle yerine getirip yetkiyle öğretişte bulundular. Rab, ulusları müjdeleme vaktinin henüz gelmediğini biliyordu. Önce yurdundaki kötü ruhun üstesinden gelmesi gerekiyordu. Nasıralıların kendisiyle alay etmelerine, aralarında maruz kalabileceği ölüm tehlikesine karşın doğrudan Celile'ye gitti. Çünkü ailesi, yakınları ve yakın çevresi O'nun tanrılığına inanmamıştı.
60. Sıradan bir aileden olmasından dolayı çokları sürcüyor, O'nu kabul etmiyorlardı. Servet ve şöhret peşinde olduklarından yoksul İsa'yı benimseyemiyorlardı. Dahası İsa, imansızlıklarından ötürü, yüceliğini gösterecek tek bir mucize yapmamıştı onların arasında. Fakat İsa'nın hastalara şifa veren büyük bir vaiz olduğu ülkenin her yerinde duyulunca, O'nun Kudüs'te yapmış olduğu olağanüstü işler, dağlık Celile bölgesine de çoktan ulaşmıştı. Fısıh bayramında Kudüs'e Celile'den çok sayıda insan gelmiş; bunlar, İsa'nın, yetkisini insanlara bildirmek maksadıyla yapmış olduğu mucizeleri görmüş ya da duymuşlardı.
61. Bundan ötürü, O ve öğrencileri Celile köylerine girer girmez büyük kabul gördüler. Gücünden yararlanmak için kendi aralarında da mucizeler gerçekleştirmesini arzuluyorlardı. İsa, düğün sevincini hizmetinin simgesi ve şiarı kıldığı Kana'daki gelin evine gitti; burada bundan yaklaşık altı ay önce yapmış olduğu ilk mucizeden ötürü kendisine güvenip iman etmeye başlamış insanlara hizmetini tamamlamak istedi. Orada saraya bağlı bir memur vardı. Oğlu Kefernahum'da hastaydı. Adam, İsa'nın Yahudiye'den Celile'ye geldiğini işitince yanına gitti, ölmek üzere olan oğlunu gelip iyileştirmesi için O'na yalvardı. O zaman İsa adama, Sizler belirtiler ve harikalar görmedikçe iman etmeyeceksiniz dedi. Saray memuru İsa'ya, Efendim, çocuğum ölmeden önce yetiş! dedi. İsa, Git, oğlun yaşayacak dedi. Adam İsa'nın söylediği söze iman ederek gitti.
62. Daha yoldayken köleleri onu karşılayıp oğlunun yaşamakta olduğunu bildirdiler. Adam onlara, oğlunun iyileşmeye başladığı saati sordu. Dün öğle üstü saat birde ateşi düştü dediler. Baba bunun, İsa'nın, Oğlun yaşayacak dediği saat olduğunu anladı. Kendisi ve bütün ev halkı iman etti. Bu, İsa'nın Yahudiye'den Celile'ye gelişinde yaptığı ikinci mucizeydi. Herodos'un sülalesinden, kralın maiyyetinde bulunan saygın bir saray memuru geldi. İsa'nın gücü ve yetkisine ilişkin çok şeyler duymuştu. Bunu gören köylüler, Kralın aracısı bile Tabibe geliyor diyorlardı. Bu, İsa'nın kralın sarayında bile nüfuz sahibi olduğunu gösteriyordu. Saray memurunun Kefernahum kentindeki evinde hasta bir oğlu vardı. Onu iyileştirmek için getirmediği tabip, sarfetmediği meblağ kalmamıştı, ama nafile. Hiç biri onu bu hastalığından kurtaramamıştı. Sonunda İsa'ya gelip, oğlunu iyileştirip iyileştiremeyeceğini denemek istedi. O'ndan Kana'dan ayrılıp kendisiyle birlikte sahildeki evine gelmesini, ölmek üzere olan oğlunu şifaya kavuşturmasını istedi.
63. Ne garip, İsa bu saray memurunu sevinçle karşılamadı. Üstelik, yaptığı şifa mucizelerinin değil, kendisinin bizzat Allah'ın insanlığa bağıışı olduğuna inanmadığından dolayı yüreği sıkıldı. Kişi O'nun eşsiz şahsına yürekten iman etmediği takdirde, İsa kimseyi kurtarmaz.

Ama ne yazık ki, dua edenlerin çoğu gerçi iman ederek dua ediyorlar, ama kuşku yüreklerinden eksik olmuyor, dahası sadece maddi dileklerde bulunuyorlar. Rab İsa'ya gerçekten iman eden kişi ise, daha O'nun yardımına kavuşmadan, kelamına kayıtsız şartsız iman eder, şahsına yürekten güvenir.

Saray memuru İsa'nın kendisini herkesin önünde azarlamasından gocunmadı, alçakgönüllülükle O'na

Rab (efendim) diye hitap etti.

64. Böylelikle kendisini Mesih'in hizmetçisi olarak gördüğünü itiraf etti, ölüm oğluna pençesini atmadan. Rab'den bir kez daha Kefernahum'a gelmesini diledi. İsa, bu adamın yüreğinde yüceliğine iman hazırlığı gördü ve ona yaratıcı sözü verdi: Git, oğlun yaşayacak! İsa, çocuğu görmek üzere onunla Kefernahum'a gitmeyi reddetti; önce babanın tereddütlü imanını iyileştirmek, onu bu amaçla sınamak istedi. Acaba bu adam şimdi kederle evinin yolunu mu tutacaktı, yoksa, Allah'ın dualara cevap vermesi misâli, aradaki uzun mesafeye rağmen İsa'nın oğlunu iyileştireceğine güvenecek miydi?

65. Kendisiyle konuşurken saray memuru, İsa'nın eşsiz kişiliğini, sevgisini yakından hissetmiş, O'nun asla yalan söylemeyeceğini anlamıştı. O, kendisiyle alay edecek biri değildi. Oğlunun iyileştiğini gözüyle görmemesine karşın, İsa'nın sözlerine iman etmeye başladı; dahası O'nun buyruğuna derhal uyararak Kefernahum'a döndü. Onun iman itaatiyle evinin yolunu tutması, İsa'yı onurlandırdı, şifa mucizesini gerekleştirdi. Yol boyunca yüreği İsa'nın tuhaf şahsına ilişkin sorularla meşguldü. İçinden, Ölümün el attığı oğlumu İsa iyileştirmişse, O en ulu insan olmalı diyordu. Böylesi bir mucize, O'nun yetki ve tanrısal kaynağının delili olmalıydı. Acılı baba Mesih'in zaferine git gide daha derin bir güven duymaya başladı. İmanı yol boyunca büyüyordu.

Bu iman savaşında İsa adamı yalnız bırakmadı. Adamın hizmetçilerine, onu yolda karşılayıp kendisine müjdeyi vermelerini ilham etti. Daha yoldayken sevindirici haberi alan adamın tüm acıları bir anda son buldu, yüreği Allah'a hamd ve şükürle coştı. Oğlunun ateşinin hangi saatte düştüğünü öğrenmek istedi. Dün öğle üstü saat birde (yedinci saat) dediler. Bu, ateşin en yüksek olması gereken saattir. Saray memuru İsa'nın tam bu saatte oğlunun iyileşmesi için yaratıcı buyruğunu verdiğini hatırladı.

66. Bu olaydan sonra saray memuru, ev halkına Mesih'in yetki ve sevgisine ilişkin tanıklıkta bulundu, onları İnsanoğluna iman etmeye sevketti. Kuşkusuz iyileşen çocuk, Mesih'in tanrısal gücünü asla unutmuyacaktı. Bu olağanüstü olay, Müjdeci Yuhanna'nın Mesih'in sayısız mucizeleri arasından, bizlere aktardığı ikinci mucizedir. İsa'nın etkisi kralın maiyyetine kadar nüfuz etti. İnsanlar, bundan sonra neler olacağını merakla beklemeye koyuldular. Mesih'e tapınmanın, güç, mucize ve lütfun eşlik ettiği, Allah katında makbul gerçek tapınma olduğunu kavradılar.

67. Rab İsa, dünyamıza geldiğin için sana şükrederiz. Aradaki uzun mesafeye rağmen sen, saray memurunun Kefernahum'da yatan hasta oğlunu iyileştirdin, babasına da şahsına iman etmesini öğrettin. Eşsiz sevgi ve kişiliğinin gücüne sadık bir biçimde iman etmesini bize de öğret. Günahlarında ölü birçoklarının kurtulmasını senden diliyoruz, dualarımızın kabul göreceğine iman ediyoruz.

İsa bundan sonra Yahudilerin bir bayramı nedeniyle Kudüs'e gitti. Kudüs'te Koyun Kapısı yanında, İbranicede Beytesta denilen beş eyvanlı bir havuz vardır. Bu eyvanların altında, kör, kötürüm, felçli hastalardan bir kalabalık yatar, havuzun çalkanmasını beklerdi.

68. Çünkü Rabbin bir meleği zaman zaman havuzun içine iner, suyu çalkardı. Suyun çalkanmasından sonra havuza ilk giren, tutulduğu herhangi bir hastalıktan kurtulurdu. Orada otuzsekiz yıldır hasta olan bir adam vardı. İsa hasta yatan bu adamı görünce ve onun uzun zamandır bu durumda olduğunu anlayınca, ona, İyi olmak ister misin? diye sordu. Hasta şöyle cevap verdi: Efendim, su çalkandığı zaman beni havuza indirecek kimsem yok, tam gireceğim an benden önce başkası giriyor. İsa ona, Kalk, döşeğini topla ve yürü dedi. Adam o anda iyileşti. Döşeğini toplayıp yürümeye başladı. O gün Sept günüydü. İsa Celile'de yaklaşık dokuz ay geçirdi. Daha sonra Çardak bayramı nedeniyle Kudüs'e çıktı. İman savaşının ulusun başkentinde sonuçlanacağını biliyordu. Şeriat taraftarlarının ve sofu dindarların kendisine hangi prensiplerden ötürü iman etmediklerini Kutsal Ruh, İsa'ya bildirdi. İsa her şeye karşın yasayı tutuyor, imkân bulunduğu ölçüde Rabbin tapınağını yılda üç kez ziyaret ediyordu.
69. Kentin ortasında geçmişi çok öncelere giden bir pınar vardı. Bu pınarın etrafına bir revak bina edilmişti. Kral Herodes, insanların yıkanmaya geldiği bu pınara iki büyük revak daha bina ettirmiş, her birine çifte sütunlar ilave ettirmişti. Revakların üstünde süslü bir çatı da bulunmaktaydı. Bundan yıllar önce arkeologlar tüm bu ayrıntıları bir bir ışığa çıkardılar. İşte revaklarla bezeli, Merhamet Evi denilen bu havuza, şifa bulmak umuduyla katar katar hasta gelirdi. Bunlar, çalkanır çalkanmaz suya ilk atılan ilk kişinin muzdarip olduğu hastalıktan kurtulacağı umuduyla suyun çalkalanmasını beklerlerdi. Tüm gözler suya dikiliydi. İsa hastalarla dolu bu yeri ziyaret etti; bu esnada otuz sekiz yıldan beri yatalak bir adam gözüne çarptı. Onun tarif olunmaz acısını gördü; yüreğindeki derin çaresizliği, insanlara karşı öfkeyi okudu. Bu, Merhamet Evi denen yerde herkes kendisini düşünüyordu. Ayağa kalkmaktan aciz bu adama merhamet gösteren tek bir insan çıkmamıştı. Hasta buna rağmen umudunu kesmemişti. O gene her gün inatla, Allah'ın merhametine erişeceği fırsatı gözlüyordu.
70. Ve birden et kemik olup beden alan Merhametin kendisi durdu karşısında. İsa, adamın gözlerini havuzdan kendisine çevirerek onu tedaviye başladı. Ardından yüreğinde şifaya erişme arzusu alevlendirdi, yüreğindeki tüm acıyı dökmesini sağladı. Yatalak adam insanlara küfretmedi, ama itirafı, insanlara güveninin tamamen yok olduğunu gösteriyordu. Benimle ilgilenen tek bir insan yok dedi. Herkes kendisini düşünüyor, beni soracak insan nerede? Kim bilir belki sen burada yanımda bekler, su çalkanır çalkanmaz beni suya götürürsün! Hiç kimsem yok. Senin halin de böyle mi kardeşim? Sen de diğerlerinin reddettiği biri misin? Öyleyse, sana deriz ki: Önünde duran İsa'dır. O seninle ilgileniyor. O nicedir seni arıyordu ve şimdi buldu. O sana yardım etmeye, seni kurtarmaya kadirdir. Gözlerini kaldırıp İsa'ya bakan yatalak adam, işte bu hissi duydu. Çünkü Mesih'in merhameti hastada sevgi ve Rabbine güven yarattı.
71. İsa zavallı adamın iyileşmek istediğini ve kendisine Kurtarıcı olarak güven duyduğunu görünce, güç dolu sözlerle ona hitap etti: Kalk, döşeğini topla ve yürü! Bu sözler, imkânsız isteği mümkün kılan tanrısal bir buyruktu. Hasta, Rabbinin sözüne iman etti, O'nun sevgisini benimsedi, kendisinden kaynaklanan güce bel bağladı ve bunun ardından kemiklerine, bedenine yayılan diriltici bir dalga hissetti, güç bulup iyileşti. Çok geçmeden hasta sevinçle zıplayıp ayakları üzerinde durdu, otuzsekiz yıldır göz yaşlarıyla ıslattığı döşeğini topladı. Mesih'in güç dolu sözüne sadık imanı, onda olağanüstü bir şifa yaratmıştı.

72. Rab İsa Mesih, sana şükrederiz; çünkü zavallı hastanın yanından aldırıışızca geçmedin. Sen sevecen ve merhametli Rab'den başka kimsesi yoktu onun. İnsanlara değil, sana bel bağlamamız için bizlere de yardım et. Başkalarını arayıp onlarla ilgilenmemiz, bize eşsiz lütfun aracılığıyla bahşettiğin bereketlere onları da ortak edebilmemiz için bizi kendi sevginin bir suretine dönüştür. O gün Sept günüydü. Bu yüzden Yahudiler iyileşen adama, Bugün Sept günü dediler, döşeğini toplaman yasaktır. Ama adam onlara şöyle cevap verdi: Beni iyileştiren kişi bana, Döşeğini toplama ve yürü dedi. Sana, Döşeğini toplama ve yürü diyen adam kim? diye sordular. İyileşen adam ise, O'nun kim olduğunu bilmiyordu. Çünkü orası kalabalık olduğundan İsa çekilmişti.

73. Tutucu şeriat taraftarlarından başka herkes Beytesta'da gerçekleşen şifa mucizesine yürekten sevindi. Şeriatçılar ise, aptalca bir öfkeye kapıldılar; çünkü yatalak adam Sept (Cumartesi) günü iyileştirilmişti. Üstelik İsa sadece adamı iyileştirmekle kalmamış, bir de ona yatağını toplayıp gitmesini söylemişti. Bu işi, Allah'a ve O'nun Sept buyruğuna karşı bir suç olarak yorumladılar. Çünkü bu dinlenme gününde her türlü iş yasaktı ve buna uymayanlar taşlanarak öldürülürlerdi (Sayılar 15:32-36). Yahudiler, bütün ulus en ince ayrıntısına dek şeriatı uygulamadığı sürece vaat edilen Mesih'in gelmeyeceğine inanıyorlardı.

Yatağını taşıyan adamı derhal taşıyarak öldürmediler. Çünkü şeriat, hükmün uygulanmasından önce, suçlunun uyarılmasını öngörüyordu. Ferisilerin itirazı o açıdan bir ikaz ve ölüm tehdidiydi. Bu durumdan sıkılan adam kendisini savunmak zorunda kaldı. Cumartesi gününe aykırı davranmaktan sorumlu değildi o, çünkü kendisini iyileştirdikten sonra yatağını toplayıp gitmesini emreden İsa'ydı. Şeriatçılar öfkeden deliye döndüler.

Akıllı yobazlıklarından dolayı ne iyileşen adamın sevincini, ne de otuzsekiz yıldır kimsenin ilgilenmediği bu adamı adeta yaşama döndüren İsa'nın sevgi ve yetkisini görebildiler. Sept günü herkesin gözü önünde hastaya, döşeğini toplayıp gitmesini emreden Tabibi öfke ve kinle aramaya koyuldular. Bu Hekim onların gözünde Allah'a isyan etmiş ve ölümü çoktan hak etmiş biriydi.

74. İyileşen adam, kendisini kimin iyileştirdiğini bilmiyordu. Çünkü İsa yabancıydı. Beytesta'ya ilk kez gelmiş, tanrısal yetkisini göstermek için hastaların en çaresizini seçmiş, ardından da gözlerden kaybolmuştu. Çünkü O, kendisine mucizelerinden dolayı inanılmasını istemiyor, sevgisine ve şahsına güven arıyordu. İsa daha sonra adamı tapınakta buldu. Bak, iyi oldun. Artık günah işleme de, başına daha kötü bir şey gelmesin dedi. Adam Yahudilere gidip kendisini iyileştirenin İsa olduğunu bildirdi. Sept günü böyle işler yaptığı için Yahudiler İsa'ya zulmetmeye başladılar.

75. İsa, iyileştirdiği adamı, günahlarından kurtararak tamamen sağlığa kavuşturmak için aradı. Onu, kavuştuğu şifa için tapınakta şükrederken buldu. Karşısında birden İsa'yı görünce, hem sevindi, hem de ürktü. Gerçi onun İsa'ya ne diyerek şükrettiğini bilmiyoruz; ama İsa'nın ona şu üç bildiride bulunduğunu okuyoruz:
*Sen iyileştin. Yaşamında gerçekleşen şu olağanüstü olayın derinliğini kavra. Otuzsekiz sene boyunca hastaydın, şimdi ayaktasın. Bu bir insan işi değil, tanrısal bir bağıştır. Bedene giren Allah'ın kendisi senin yürek gözünü açtı. Kutsal Ruh'un sesine kulak verersen, karşında duran beni tanıyacaksın.
*Günahlarını biliyorsun. Tanrı'dan uzak ve ona karşı olan yaşamındır hastalığının sebebi. Senin bütün kötülüklerini görüyorum. Bedenine şifa verirken, senin geçmiş günahlarını bağışladım, dolayısıyla hastalık sebebini de ortadan kaldırdım.

76. İyileşmenin adamın iç dünyasında da gerçekleşmesi için İsa, ondan gelecekte bir daha günah işlemek için kararlılık ve itaat isteminde bulundu. Günahların affına kavuşmak, günahlara bir daha dönmeyi gerektirir. İsa'nın bu buyruğunu ve güç

dolu sözünü kabul edip yapmış olduğu günahlardan pişmanlık duyan kişi, Mesih'in buyruğuyla tanrısal bir güce sahip olup Rabbin yardımıyla günahın üstesinden gelebilir. İsa bizden imkânsız istemiyor; Allah'ın gücünün bedenimize ve kinimize galip gelmesi için bize Kutsal Ruh'unu bahşediyor. Gerçeğin Ruhu sayesinde bundan böyle yalan söylemiyor, günah işlemiyoruz.

*Bilerek günah işleyip Mesih'in sözüne direnen kişi, lütuftan düşüp daha ağır ve çirkin günahlara döner. Hastalıklar ve felaketler kimi kez, kendisine dönmemiz için çalışan tanrısal sevgi şamarlarıdır. Bunun gibi, servet ve refah içinde bir yaşam da, kimi kez Allah'ın katı yüreklere verdiği bir ceza şeklini alabilir. Kişi, sonu helâk olan bir şeytana dönüşmüştür. Yaşamında asla günahla uyum içine girmeye kalkışma. Bağlarını Mesih'in önünde itiraf et, O'ndan seni gerçekten kurtarmasını iste. Günahlarına av olmamak istemiyorsan, onlarla İsa arasında tarafsız kalma. Kötü eğilimlerini kır, İsa'nın antlaşmasına gir; O seni sonsuz yaşam için kurtaracaktır.

77. Ne garip! İyileşen adam, İsa'nın bu nasihatinin hemen ardından doğrudan Yahudilere gitti. Sanki o, Kurtarıcısı'na ele veriyor, kendisini Sept buyruğuna aykırı davranmaya Nasıralı'nın sevkettiğini onlara bildiriyordu. Kim bilir, şeriat tutucusu önderler belki de, İsa'yı ele geçirmek için bu adamı casusluk yapmaya zorlamışlardı.

Tapınağı temizlediği sırada rahiplerin duyduğu kin, Sept günü hastaya şifa verdiği için Ferisilerin İsa'ya besledikleri nefret kadar derin değildi. İsa bu adamların şerefleri, doğruluklarıyla oynamıştı; çünkü onlara doğruluğun, şeriat kurallarını körü körüne ve bencil bir tarzda tutmakla sağlanamayacağını, Allah'ın kendilerinden sadece merhamet ve sevgi beklediğini göstermişti. Sevgiden uzak her kutsallık bir yalandan ibarettir. Allah bizden sevgi istiyor, ölü ayinler, ibadetler değil. Allah'a hamdolsun, İsa bizleri binlerce şeriat kuralından kurtardı, biricik buyruk olarak bize sevgisini başışladı.

78. Rab İsa, yıllar boyu şifa ve teselli bekleyen o çaresizin elinden ilk kez sen tuttun. Sana hamdeder, adını yüceltiriz. Senin adında, senin aracılığınla çevremizdeki ümitsizlere, çaresizlere sendeki teselli ve kurtarıcı gösterebilmemiz için bize güç ver. Ama İsa onlara şu karşılığı verdi: Babam hâlâ çalışmaktadır, ben de çalışıyorum. İşte bu nedenle Yahudiler O'nu öldürmek için daha çok gayret ettiler. Çünkü yalnız Sept gününü bozmakla kalmamış, Tanrı'nın kendi Babası olduğunu söyleyerek kendisini Tanrı'ya eşit kılmıştı.

Beytesta'daki şifa mucizesinden önce, İsa'ya karşı az ve duygusal bir muhalefet vardı. Ne var ki, yatalak adamın iyileştirilmesinden sonra Mesih düşmanlarının kini kabardı, O'nu öldürmeye and içtiler. Beytesta mucizesi böylelikle, Mesih'le Yahudiler arasında bir dönüm noktası oluyor. Bu andan itibaren Mesih'e açıkça zulmedildiğini görüyoruz. Mesih artık kara listenin başında. Bu köklü değişimin temel nedeni neydi?

İsa'nın sevgi kervanı katı şeriat makamıyla çarpıştı. Eski Antlaşma döneminde halkın tamamı adeta bir hapis hayatı yaşıyordu. İnsanların şeriatı en ince ayrıntısına kadar uygulayabilmeleri için sayısız kural geliştirilmişti.

Bu kurallar, iyi işler aracılığıyla kişinin nasıl kendi kendisini kurtarabileceğini gösteriyordu. Dindarlar, Allah'ın rızasını elde edebilmek için şeriatın her harfini titizce uygulamaya çalışıyorlardı. Şeriatı yerine getirmek, bencilliğin, sevgiden kopuşun bir başka adı olmuştu. Halk Allah ile bir antlaşma bağında bulunduğu için, tutucular, sayısız kurallarını uygulamaya herkesi zorluyorlardı. Bu kuralların en önemlilerinden biri, Eski Antlaşma'da Allah'ın istirahat günü olarak kabul edilen Sept (Cumartesi) günüydü. Nasıl Allah yedinci gün yaratış eyleminden dinlenmeye çekilmişse, tapınmaya mahsus bu günde Eski Antlaşma

halkının iş görmesi kesinlikle yasaktı. Bu buyruğa aykırı davranan kişi ölümle cezalandırılırdı.

79. Sept bu anlamda, Yahudiler için, kendileriyle Allah arasında var olduğuna inandıkları uyumun belirtisiydi; sanki halk Tanrı'ya karşı başka hiç bir günah işlememiş gibi, O'nun kendileriyle birlikte olduğunun kanıtıydı. Ferisilerle karşılaşmasında, Sept gününü bozdun diye kendisini suçlayan bu tutuculara İsa, Babam şimdiye dek çalışmaktadır diye karşılık verdi. İsa'nın Ferisilerle konuşurken yedi kez çalışmak fiilini ve türevlerini kullandığını görüyoruz. Şeriat katılığına, Allah'ın işlerini ve sevgisini duyurarak cevap verdi.

Bu, İbrani zihniyetine yabancı bir düşünceydi. Tüm evreni yarattıktan sonra bugüne dek Allah nasıl olur da dinlenmeden çalışabilirdi? Yahudi inancı böyle bir düşünceyi kabul edemezdi. Fakat Allah, günah dünyaya girip ölüm canlıları bozduğu andan beri, yoldan çıkanları kurtarmak, asileri kendi beraberliğine döndürmek için var gücüyle çalışıyordu. O'nu çalışmaya dürtten, sevgisidir. Hedefi ise, arılık içinde sevgisini gerçekleştirebilmemiz için bizi kutsamaktır. Mesih'in Sept günü hastayı iyileştirmesi, Allah'ın öz işiydi. Yaptığı iş şeriata aykırı bile görünse, O lütfu müjdeledi, sevgiyi gerçekleştirdi. Çünkü sevgi, yasanın doruğudur. Sept günü insan iyileştirmek, sevgiden yoksun şeriat taraftarlarının yalancı dindarlıklarına İsa'nın hücumuydu.

İşte o an Yahudiler, İmdat! İsa Sept buyruğunu çiğniyor diye haykırdılar. Şeriatı sarsıyorlar. Şeriata küfredeni tutun, Allah'a küfretti. Bu adam halkımız için bir tehlike!

80. Ne Mesih'in zavallı kötürüme sevgisini görebildiler, ne de O'nun tanrısal yetkisini. Şeriat yobazlığında körleşmişlerdi. Bugün çokları İsa'yı, onları sevmesine rağmen, kişisel kurtarıcıları olarak kabul etmiyorlarsa, şaşma. Yahudiler, sadece Sept istirahatini bozup sevgi yasasını getirdiği için İsa'ya öfkelenmediler. Allah'ı Babası olarak nitelediğini duyunca, O'nun Tanrı'ya küfrettiğini sandılar. Onlar için bu, kirli bir düşünceydi. Allah birdi ve O'nun asla çocukları yoktu. İsa nasıl olur da Allah'tan Babam diye söz edebilirdi.

Onlar Kutsal Ruh'un irşadında yaşamadıkları gibi, Tevrat metninde de derin bir bilgiye sahip değildiler. Çünkü Tevrat'ta, Allah'ın Baba oluşuna ilişkin, ruhsal körlükleri nedeniyle anlayamadıkları vaatler vardı. Allah bütün antlaşma halkına Oğlum demişti (Çıkış 4:22, Hoşea 11:1). Nitekim, halk da Allah'ı kendi Babası olarak adlandırmıştı. Öte yandan Allah imanlı krala, oğlum demiş, onun Babası olmak istediğini bildirmişti (II Samuel 7:14). Fakat Eski Antlaşma halkından hiç bir insan Allah'ı kendi kişisel Babası olarak niteleyemezdi. Bu, Yahudi düşüncesine son derece ters bir düşünceydi. Mesih'in tanrısal kökenine, O'nun özünde yaşam taşıyan biri olduğuna ilişkin vaade rağmen İsa'ya kin duymalarının sebebi, İsa'nın Mesih olduğuna inanmamalarıydı.

81. İsa, sözünden dehşete düşen Yahudilere açıkça cevap verdi. Şimdiye dek Allah'ın sevgi, kutsallık, yetki ve bilgelikle yaptığı işlerin aynısını yaptığını duyurdu. Bu, O'nun Allah'ın Oğlu olduğuna ilişkin duyurusunu aşırıyordu. Çünkü geleneksel yoruma göre nihayet Oğul'un Baba'ya itaat etmesi gerektiği düşünülürdü. Halbuki O, her şeye gücü yettiğini, Allaha denk olduğunu söyleyerek, ilk ana babamızın düştüğü asli günahı işliyordu. Yahudiler böylesi düşüncelere karşı amansızca savaşırlardı. Kendisine tanrılık sıfatı yakıştıran kişi derhal yok edilirdi. Yahudiler, sapık ve kâfirin biri sandıkları İsa'ya derin bir kin duydular, O'nu öldürmeyi kararlaştırdılar.

İsa Yahudilere şöyle karşılık verdi: Size doğrusunu söyleyeyim, Oğul, Baba'nın

yaptıklarını görmedikçe kendiliğinden bir şey yapamaz. Baba ne yaparsa, Oğul da aynı şeyi yapar. Çünkü Baba Oğul'u sever ve yaptıklarının hepsini O'na gösterir.

İsa Yahudilerin kinine sevgiyle karşılık verdi, nefretlerini tanrısal sevginin büyüklüğüyle cevapladı. Evet, Baba gibi Oğul da çalışıyor. Fakat İsa kendiliğinden hiç bir şey yapamaz.

O'nun Babaya yakınlığı, babasının yanında durup onun iş gören ellerine bakan çocuğunu andırıyor. Baba ne yapıyorsa, Oğul da onu yapıyor. İşte böylesine bir tevazuyla İsa bütün onuru Babasına verdi. Ne olur bizler de, O'nun gibi Babamızın adını kutsamaya çağırılmış işe yaramaz kullar olduğumuzu görsek!

Tevazu gösterip kendiliğinden hiç bir şey yapmayan İsa, Allah'ın işlerinin aynısını yapma yetkisi aldı. Babanın tüm sıfat, isim ve işleri, aynı zamanda İsa'nın sıfat, isim ve işleridir. O, Baba'yla kusursuz bir birlik içinde yaşayan ulu, sevecen, güçlü ve sonsuz Rab'dir. Kendisini hiçe saydığı için Baba, Mesih'i sever; Oğlundan ayrı hiç bir şey yapmaz, O'nu kendi hakkına, gücüne ve işlerine ortak eder. Kutsal Üçlüğün en açık anlatımını Mesih'in sözlerinde buluruz. Bu birlik sadece sevgi değil, aynı zamanda iş birliğidir de. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh her şeyi beraber yapmaktadırlar. Dünyada savaşın, kinin ve düşmanlıkların sona ermesi için onların sonsuza dek çalışacağını bilmek bize teselli verir. Allah'ın iş gören, etkin sevgisiyle şeriat bağnazlığının donukluğu birbirinden ne kadar farklıdır!

82. Göksel Baba, Oğul'nu gönderip O'nun işleri aracılığıyla neler yaptığını, kim olduğunu bizlere gösterdiğin için sana şükrederiz. Bizi her türlü şeriat düşüncesinden kurtarıp etkin sevgiye çıkar. Ruhta kör olanlar için sana yalvarıyoruz. Senin sevgindeki özgürlüğü görüp alçakgönüllülükle sana itaat etmeleri için onlara yardım et.
83. Çünkü Baba Oğulu sever ve yaptıklarının hepsini Ona gösterir. Şaşasınız diye Ona bunlardan daha büyük işler de gösterecektir. Baba nasıl ölüleri diriltip onlara yaşam veriyorsa, Oğul da dilediği kimselere öylece yaşam verir. Baba kimseyi yargılamaz, tüm yargılama işini Oğula vermiştir. Öyle ki, herkes Babayı onurlandırdığı gibi Oğulu onurlandırsın. Oğulu onurlandırmayan, Onu gönderen Baba'yı da onurlandırmaz. Mesih kimsenin yapamadığı işleri yapıyor; çünkü bu işleri, daha onlar gerçekleşmeden, Baba O'na gösteriyor. Burada Tevratın Mesih hakkında önceden bildirdiği iki sıfatı okuyoruz. Yahudiler bu iki sığata sahip birini bekliyorlardı: ölüleri diriltmek, yargılama işi. Bu iki sıfat birbiriyle yakından ilgili, hatta içiçedir.
84. İsa düşmanlarının önünde, kendisinin yargılayan yaşam Rabbi olduğunu beyan ederek bu her iki yetkiye de sahip olduğunu belirtti. Her ne kadar onlar kendisini delirmek, Allah'a küfretmekle suçlasalar da, O'nun amacı yüreklerini değiştirip onları tövbeye sevketmekti. Tanrımız yok eden değil, diriltten bir Tanrı. O günahlının ölümünü değil, yanlış yoldan dönüp yaşama kavuşmasını arzular. Yaşam kaynağı olan Allah'ı terkeden kişi, ruhen ve bedenen ölüm sürecine girer.

Mesih'e ilerleyen kişi ise, sonsuz yaşamı tadar. Kurtarıcı, seni de uyandırmak, diriltmek istiyor. O'nun sesini duyuyor musun? Kutsal Ruh'la dirildin mi, yoksa hâlâ günahlarında ölü müsün?

Evren, başlangıçtan beri gerçek üzerine kuruludur. Hiç bir insan Rab'le ilgilenmese de, tüm insanlık kin ve düşmanlık batağında boğulsa da, gerçek birdir, değişmez.

Din günü, hesap günüdür. Allah'ın intikamı her zulme, özellikle dullara, yetimlere karşı işlenen haksızlıklara karşılık verecektir. Fakat Allah'ın kendisi

yargılamayacak. O tüm yargılama işini sadece Mesih'e teslim etti. Mesih sadece Mesih imanlılarını değil, her dilden, her dinden bütün insanlığı yargılayacak. İsa, insan bedeni almış olduğundan bizim doğamızı tanıyor, zayıflıklarımızı biliyor. O'nun yargısı adil ve gerçektir. Mesih, yüceliğinde görüldüğünde yeryüzünün tüm ulusları, gerçek Yargıç'ı ihmal edip hor gördükleri için ağıt dönecekler. Mesih'in dünyanın biricik Yargıcı olduğunu kavradın mı?

İşte o gün her diz Oğul'un önünde çökecek. Yeryüzünde Mesih'e tapınmakta tembellik gösterenler, O'nu dehşet ve korkuyla onurlandıracaklar. Tüm güç, varlık, bilgelik, onur, yücelik ve bereket O'nundur (Esinleme 5:12). O, dünyayı Allah'la barıştıran, bu yolda bizler uğruna boğazlanan engin yürekli, alçakgönüllü Tanrı Kuzusu'dur. Baba ve Oğul sadece sevgi, güç ve yaptıkları işler açısından eşit değildir.

85. Onlar aynı ölçüde onur ve ibadete de layıktır. Bu yüzden Mesih, dünyamızdayken insanların kendisine tapınmasını reddetmedi. Oğul'u Baba gibi onurlandırmak, zorunludur. Nasıl Göksel Baba'ya dua ediyorsak, Mesihden de dilekte bulunmalı, tüm dualarımızı Oğul'un adında yükseltmeliyiz.

Oysa Mesih'i reddedenler, ya da O'nu Babadan küçük görenler, gerçekte Baba'ya hakaret etmektedirler. Sonsuz Olan, hürdür. Eğer bir Oğul sahibi olmak isterse, O'na kim mani olabilir? İnsanlar Mesih'in Oğul oluşunu ve O'na tapınmayı bencilliklerinden dolayı reddediyorlar. Onlar Allah'tan habersiz oldukları gibi Mesih'i tanımak dahi istemiyorlar.

86. Size doğrusu söyleyeyim, sözümü işitip beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Böyle biri yargılanmaz, ölümden yaşama geçmiştir.

Mesih'in İncilini (Müjdesini) sevinçle dinleyip O'nun Oğul oluşuna ve kurtuluş eylemine iman eden kişi sonsuz yaşama kavuşur. Tanrısal diriltme ölümden sonra öbür dünyada değil, Kutsal Ruhun yüreğe yerleşmesiyle daha bu dünyada başlar. Bu senin yüreğine, Baba ve Oğula iman ettiğin için yerleşir. Ne var ki, insanların çoğu Mesih'in sözlerini anlamıyor. Onlar Mesih'in İncilini bin kere okusalar dahi, içerdiği mesajı kavrayamıyorlar. Çünkü onlar ne Babanın sevgisiyle, ne de Oğulun lütfuyla bir bağ içindeler. Kutsal Ruhdan ise habersizler. Gerçek iman, Mesihe güvenmek, Onu benimsemek ve kendisine bel bağlamaktır. Mesihle birlikte bu sonsuz antlaşmaya girdiğinde aklanır, yargıdan kurtulursun. Çünkü seni kurtaran, amellerin değil, imanındır. Mesih'in sevgisi, çarmıha sığınan kişinin günahlarını siler, vicdanını artırır; onu Allaha ilerlemeye cesaretlendirir.

87. Çünkü Sonsuz Olan, ikinci doğumumuz sayesinde artık Babamızdır. Yenilenmemiz, aklanmamızın neticesi olup yargıdan kurtuluşumuz, Mesih'in yaşamının bize yerleşmesiyle kendisini gösterir. Mesih'in büyük vaadini kavradın mı? Ölümden ve ölüm korkusundan kurtuldun. Mesih'in lütfü sayesinde sonsuza dek dirisin. Allahın gazabı bundan böyle senin üzerinde değil. Mesihe olan imanın seni değiştirdi. İsa'yla birlikteliğimiz sadece bir düşünce ya da temenni değil, yaşadığımız bir gerçektir. Mesihte kalışımızdan daha büyük kurtuluş yoktur.

Baba, Oğul, Kutsal Ruh! Sana tapınırım; çünkü günahlarımızı bağışladın, bizleri akladın. Yargıya düşmeyeceğiz; çünkü öfken bizden uzaklaştı. Ölüm nedenimizi yok ettiğin ve bizlere kendi yaşamını bağışladığın için sana tapınırız. Sonsuza dek senin için yaşıyoruz. Sürekli seni yüceltebilmemiz için bizleri adında pekiştir.

88. Size doğrusunu söyleyeyim, ölümlerin Tanrı Oğlunun sesini işitecekleri ve işitenlerin yaşayacakları saat geliyor, geldi bile. Çünkü Baba, kendisinde yaşam olduğu gibi, Oğula da kendisinde yaşam olma özelliğini verdi.

Mesih, Size doğrusunu söyleyeyim demekle, yalnızca doğru olanı söyleyip yapan, kendisine ilişkin tüm peygamberlikleri Eski Antlaşma halkı üyelerinin anlayabileceğinden çok daha derin bir tarzda gerçekleştiren gerçek Mesih

olduğunu vurguluyordu. Mesih, bugün ve yarın ölüleri diriltendir. Tüm insanlık bozuk ve günahlarında ölüdür.

89. Mesih ise, bizleri Ona iman aracılığıyla kendi yaşamına ortak etmek için günahlarımızı kendi bedeninde yenen tek kutsal insan, diri Allah'ın bedene giren Oğlu'dur. Bugün Kurtuluş İnciline kulak verip anlayan ve Mesihe yapışan kişi, Allahın yaşamına sahip olur. Mesihin dirildiği günden itibaren, dinimizin ölüm ve yargı değil, yaşam dini olduğunu biliyoruz. İsa, kendi yaşam Ruhunu, sözüne kulak verenlere bahşediyor. Onlar gerçi kendisini tam olarak anlayamıyorlar; ama sözünü kavramak özlemindedirler. İşte böyleleri, günahlarında ölüyken kelama kulak verip dirilenlerdir. Ölümler kendiliklerinden dirilip ayağa kalkamazlar. Mesih onlarda yaşam ve kelama itaat yaratır.
90. Dünyalık bedenimiz ergeç ölecektir; oysa bizlere bağışlanan tanrısal yaşam sonsuza dek kalıcıdır. İsa, Ben diriliş ve yaşamım. Bana iman eden ölse bile yaşayacak. Bana yaşamdayken iman eden kişi, asla ölmeyecektir diyor. Mesih bizi diriltebilir; çünkü Baba Ona -kendisindeki- sonsuz yaşam doluluğunu verdi. Mesih, durmaksızın sonsuz yaşam suyu veren gür bir kaynağı andırıyor. Sevgi üzerine sevgi, ışık üzerine ışık, güç üzerine güç alırız Ondan. Oğuldan kötülük ya da karanlık gelmez. Onun yüreğinde kötü düşünceler bulunmaz; tersine sevgiyle doludur. Pavlus'un dediği gibi, Mesih engin yürekli ve yumuşaktır. Haset duymaz, böbürlenmez, büyüklenmez, başkasını çirkin görmez, kendisine ait olanı aramaz, öfkelenmez, haksızlığa sevinmez; ama gerçek olanla sevinir. Her şeye katlanır, her şeye dayanır. Mesihin sevgisi asla son bulmaz. O, diri yaşam kaynakları olalım diye bu sevgisini bize Ruhu aracılığıyla bağışlıyor. Ona yargılama yetkisini de verdi. Çünkü O İnsanoğludur. Buna şaşmayın. Mezarda olanların hepsinin Onun sesini işitecekleri saat geliyor. Ve onlar mezarlarından çıkacaklar. İyilik yapmış olanlar yaşamak, kötülük yapmış olanlar yargılanmak üzere dirilecekler. Her doğal insan ölümlüdür; çünkü günahlıdır. Allah'ın sevgisine bir an önce gelmeyen kişi, kendi kendisini mahkum eder. Mesihin sözleri sevgi, güç ve arılıktır. Ona kulak veren kişi yaşar. Mesihin sözleri aynı zamanda kendimiz için bir ölçüttür. Yargılama yetkisini Allah Ona verdi; çünkü O kutsal İnsanoğludur. Bizler gibi denendi, ama günahsız kaldı. Allahın mahkemesi önünde insanların hiç bir özrü yoktur; çünkü İsa dünyanın günahını bedeninde yenmiştir. Allah, İnsanoğlu İsa'dan başka, evrenin yargısını yükleyebileceği bir insan ya da yaratılış bulamadı. O, her insanın geleceğini belirleme hakkına sahiptir. Tüm melekler ve canlılar Ona tapınırlar.
91. Eninde sonunda İsa'nın emriyle bütün ölümler dirilecektir. Onun sesi yerküreyi bir baştan bir başa geçecek. Allahın Oğlu'nun sesinden ölümler titreyecek, uyuyan ruhlar uyanacak, mezarlarını terkedecekler. Dirilenlerin kimi hâlâ yarı ölü izlenimi verecekler. Biri yaşama, öbürü yargıya olmak üzere iki türlü diriliş gerçekleşecek; kimileri karanlığa gömülecek, kimileri güneş gibi ışıdayacaklar. Kendilerine büyük bağışlarda bulunulanların yaşamdayken iyi işler yaptıklarını mı, ya da yargıya uğrayanların sadece günah işlediklerini mi sanıyorsun? Asla! Çünkü yaşam dirilişine girenler dünyadayken diğer kötülerden üstün değillerdi. Ama birinciler, günahlarının Mesih İsa aracılığıyla affedildiğini şükranla kabul ettiler, Onun İncilinin ruhunda yaşadılar, Kutsal Ruh'un meyvelerini verdiler. Oysa kendi işlerinin Allah önünde kendisini aklamaya kâfi geleceğini sanan kişiye Hakim şöyle seslenecek: Ey bencil! Neden sadece kendini kurtarmak için uğraştın? Neden düşmanlarını da sevmedin? Çarmıha Gerilenin seninle Allah arasında gerçekleştirdiği barışı neden kabul etmedin?

92. Onun sonsuz yaşamının sana yerleşmesine nasıl izin vermedin? Kibrinle kendi ölümünü seçtin. Günahlarında ölümler, kesin yargı dirilişine kalkacak; söz, iş ve düşüncelerinden hesaba çekilecekler. Kendisine iman aracılığıyla Mesih'in yüceliğine çekilenleri ise, Rabbin sevgisi kaplayacak. Çünkü gene Onun bu eşsiz sevgisiydi onları dünya hayatında başkalarına merhamet hizmetlerinde bulunmaya sevkeden.

Ben kendiliğimden hiçbir şey yapamam. İştittiğim gibi yargılarım ve benim yargım adildir. Çünkü amacım, kendi istediğimi değil, beni gönderenin istediğini yapmaktır.

Dünyayı yargılayan sonsuz Yargıç olması niteliğiyle Mesih en çetin vazifeyi görüyor. O, kendisine teslim edilmiş bu yetkiden haberdar olmasına rağmen tevazu gösteriyor, Ben kendiliğimden hiçbir şey yapamam diyebiliyor. Bir başka deyişle O, Ben kendiliğimden düşünemem, sevemem, yürüyemem, nefes alamam demek istiyordu.

93. İsa, bütün yüceliği Baba'ya verdi. İsa sürekli Baba'sıyla bağlantı içindeydi. Bu bağ bir an olsun kopmadı. Allah'ın sesi O'na, insanlardaki ruhları haber veriyordu. Dünyayı sınavan Allah'ın Ruh'u, senin yüreğini de tanıyor, herkesten sakladığın düşünceleri açığa çıkarıyor. İşte İsa'daki bu Ruh seni adil bir biçimde yargılıyor. Allah önünde günahlarını itiraf edip Çarmıha Gerilenin sağladığı bağı benimsersen, ne mutlu sana! Adını yaşam kitabında yazılı bulacaksın. O zaman Mesih sana ve tüm aklananlara, Ey Babamın mübarekleri, bana gelin, dünyanın kuruluşundan bu yana sizler için hazırlanan egemenliği miras alın diyecek. Mesih gerçeğin kendisidir; yalan söylemez, aldatmaz. O, yüreklerdekini bilir. Hükmünü süratle vermez, sabreder, günahlının tövbe etmesini bekler. Onun hükmü adildir. Mesih'in kutsallığı, merhametiyle dolup merhametli olanları, Ruhunu reddedip yüreklerinde katılaştıranlardan ayırır. O gün geldiğinde, Mesih'in kelamına kimse karşı koyamayacak; çünkü Onun hükmü tanrısal ve sonsuzdur.

94. Alçakgönüllülüğünün yanısıra Mesih bize engin yürekliliğini de gösterdi. O, kendi istemini gerçekleştirmekten bile vazgeçmiş, her an Babasına kendisinden neyi yapmasını istediğini sormuştu. Mesih böylece her sözüyle ve işiyle, çarmıhta bile Babasının istemini uyguladı. Karar anı geldiğinde, Benim değil, senin istemin gerçekleşsin! diye dua etti. Mesih, Allah'ın hüküm ve istemini tam anlamıyla gerçekleştiren sadık ve gerçek hakimdir.

Müjdecî Yuhanna'nın sözünü ettiği Baba'yla Oğul arasındaki bu ilişkinin amacı, bizleri Kutsal Üçlülüğün birliğine daha sağlam bir imanla bağlamaktır. İnsanları ölümden diriltip yargılamak ve yaşama döndürmek gücü, eşit olarak, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'undur. Oğul asla büyülenmeden, alçakgönüllülükle çalıştı, Babasının istemi dışında bir iş yapmadı. O zaten bu birliğin dışında çalışamazdı.

95. Diğer yandan Babası'nın O'na her işi gösterdiğini, kendisine haber vermeden hiçbir şey yapmadığını görüyoruz. Baba yargılama işini bile O'na teslim etti. Ölülere Mesih'in sesi diriltecektir. Çünkü gökte ve yeryüzündeki tüm yetki kendisine verilmiş olup ölümün ve cehennem'in anahtarları O'nun elindedir. İmanımız gerçekten de akılla kavranabilir türden değil; bu sırrı ancak Mesih'in sevgi, tevazu ve engin yürekliliğinin içimize girmesiyle kavrayabiliyoruz. İşte o zaman Tanrımız'ın, üç uknumda tek olduğunu anlıyoruz.

Rab İsa, gurur ve kibrin egemen olduğu dünyamızda, göksel yüceliğini bırakıp insan bedeni olarak aramızda alçakgönüllü bir insanoğlu olarak yaşadın. Sen alçakgönüllü Rabbin izleyicileri olduğumuzu çevremizdekilerin de hissetmesi için, kutsal bir yaşam sürebilmemizi sağla.

96. Eğer kendim için ben tanıklık edersem, tanıklığım geçerli olmaz. Ama benim için tanıklık eden başka biri vardır. Onun benim için ettiği tanıklığın geçerli olduğunu bilirim. Siz Yahya'ya adamlar gönderdiniz, o da gerçeğe tanıklık etti. İnsandan tanıklık kabul ettiğim için değil, kurtulmanız için bunları söylüyorum. Yahya, yanan ve ışık saçan bir çıraydı. Sizler onun ışığında bir süre için coşmak istediniz. Ama benim, Yahya'ninkinden daha büyük bir tanıklığım var. Tamamlamam için Baba'nın bana verdiği işler, şu yaptığım işler, beni Baba'nın gönderdiğine tanıklık ediyor. Beni gönderen Baba da benim için tanıklık etmiştir. Siz hiçbir zaman O'nun ne sesini işittiniz, ne de şeklini gördünüz. O'nun sözü sizde yaşamıyor. Çünkü O'nun gönderdiği kişiye iman etmiyorsunuz.

97. Kutsal Yazıları araştırıyorsunuz. Çünkü bunlarda sonsuz yaşama sahip olduğunuzu sanıyorsunuz. Bana tanıklık eden de bu yazılardır! Öyleyken siz, yaşama kavuşmak için bana gelmek istemiyorsunuz.

Mesih, düşmanlarına, vaat edilen Mesih'in işlerini yapmaya yetkisi olduğunu açıkça bildirdi. Şeriatlarına kafa tutan bu genç köylüye öfkeleniler, iddiasını kanıtlaması için ondan tanıklar istediler. İsa onların bu istemini kabul etti, kişinin kendi kendisini övmesinin kabul edilir bir şey olmadığını belirtti. Mesih kendisini yüceltmedi; ancak gerçek doğasını gözler önüne serdi. Biz insanlar sürekli başkalarından daha akıllı, daha üstün olduğumuzu sanırız.

98. Oysa Mesih kendisinden söz ederken yalan söylemiyor, abartmıyordu. Sözleri insan yasalarına göre kanıt kabul edilmemesine karşın, kendisine ilişkin tanıklığı gerçektir. Bu yüzden O, Eğer kendim için tanıklık ediyorsam, tanıklığım gerçek değildir dedi. Mesih kendisini savunmaya gerek duymadı; çünkü bir başkası Ona tanıklık etmişti: Bu tanık, Onu çarpıtılması mümkün olmayan dört açık kanıtla destekleyen Baba'ydı:

* Allah, insanlara Mesih'i duyurması için Vaftizci Yahya'yı gönderdi. O, Mesih'in özünü, rahiplik hizmetini ve öncesiz Yargıç olarak göreceği vazifeyi bildirdi. Ancak Yüksek Kurul ona inanmadı, İsa'ya ilişkin tanıklığını kabul etmedi (Yuhanna 1:19-28). Yuhanna'nın tanıklıkları İsa için ne hareket, ne de ilham kaynağıydı; çünkü İsa ezelden beri değişmemiştir. Ama İsa, insanların cahilliği ve Kurtarıcıdan yüz çevirmeleri nedeniyle Vaftizci'nin kendisine ilişkin tanıklığını kabul etti. Bununla O, Vaftizci'nin sözünde doğru olduğunu İsa, Ruh'u dileyene bağışlayacak, ezeli Yargıç ve Tanrı Kuzusu'dur derken abartmadığını belirtti.

99.* İsa Vaftizci'yi geceleyin yanan bir kandile benzetti. İnsanlar aydınlanmak için onun çevresinde toplanıyorlardı. Ama evrenin güneşi İsa, dünyamızı ısıtırken kandile ihtiyacımız yoktur. Sınırsız güce sahip olan İsa, dünyanın biricik ışığıdır. Nasıl güneş dünyamıza yaşam ve güç bahşediyorsa, İsa da ruhsal yaşam ve tanrısal sevgi bağışlıyor. O, hastaları iyileştirip kirli ruhları çıkarmak suretiyle ışığın karanlığa zaferini; fırtınayı dindirip ölüleri diriltmesiyle de tanrılığını kanıtladı. İsa tüm işlerini Baba'yla uyum içinde yaptı; çünkü bu işleri İsa'ya gerçekleştirmesi için O verdi. Mesih eşsiz hizmetlerini çarmıhta tamamladı, ölümden dirilip Ruhunu dua eden imanlılara dökerek taçlandırdı. İkinci gelişinde, ölüleri diriltip dünyayı yargılamak suretiyle Allah'ın işlerini tamamlayacaktır. İşte Baba'nın Oğul'a teslim ettiği işler bunlardır. İşler açısından Baba'yla Oğul arasında bir fark yoktur, çünkü Baba şimdiye kadar ne yapıyorsa, İsa da onu yapıyor.

100.* Allah bizzat seslenerek bize şu muazzam gerçeği duyurdu: Bu kendisinden hoşnut olduğum sevgili Oğlum'dur (Mat. 3:17). Sürekli Babası'nı hoşnut etmek için yaşayan İsa'dan başka bir insan böylesi bir tanıklık almadı. Sevgili Oğul, gerçek sevgi ve arılıkla dolu olup yaşamıyla Babası'nın adını kutsadı. İsa Yahudilere, Allah'ı tanımadıklarını, O'nun sesini ne şeriate, ne de peygamberlerde duyabilmelerinin imkânsız olduğunu açıkça söyledi. Günahları onları Kutsal'dan

ayırdığı için kendilerine gelen her vahiy eksikti. Nitekim İşıya peygamber Rabbin varlığını hissettiğinde, Vay bana! Ben yok oldum. Çünkü ben dudakları mundar bir insanım ve dudakları mundar bir halkın içinde oturmaktayım demişti. Allah'ın bedene girmiş sözü olan İsa'ya kulak vermemeleri, anlayışsızlıklarının açık bir kanıtıydı. Allah'ın sözünü anladığını sanıp diri Söz İsa'yı reddeden kişi, gerçek vahye sahip olmadığını ya da onu anlayamadığını itiraf ediyor demektir.

101. Eski Antlaşma üyeleri, kelamı öğrenerek sonsuz yaşama kavuşmak umuduyla Eski Antlaşma kitaplarını kılı kırk yararcasına incelediler. Fakat sonunda, önlerinde ölü şeriatı buldular. Mesihe ilişkin vaatleri anlamadılar. Yahudiler, İsa'nın gelişine ilişkin çok sayıdaki vaadi kendi akaitlerine göre çarpıtıp Vaat edileni reddettiler. Diri Kalam Mesih'in aralarında olduğunu göremediler. Kendisini neden reddettiklerini Mesih onlara bildirdi: Olduğundan farklı bir Allah istiyorlardı. Bu yüzden Mesihe kin duydular. Lütuf yolundan sapıp sonsuz yaşamı reddettiler.

102. Rab İsa, düşmanlarına duyduğun sevgi, onların imansızlıkları, çektiğin acılar ve kendilerine gösterdiğin tanrılığına ilişkin dört kanıt için sana şükrederiz. İncili ve Tevratı okurken seni görebilmemiz, tanrılığını kavrayıp işlerine iman edebilmemiz ve sonsuz yaşama kavuşabilmemiz için bize yardım et. Senden habersiz yaşayan milyonların kulaklarını aç ki, sesini duyabilsinler.

İnsanlardan övgü kabul etmiyorum. Ama ben sizi bilirim, içinizde Tanrı sevgisi yoktur. Ben Babamın adına geldim, ama beni kabul etmiyorsunuz. Oysa başka birisi kendi adına gelirse, onu kabul edeceksiniz. Birbirinizden övgüler kabul ediyor; ama tek olan Tanrı'nın övgüsünü kazanmaya çalışmıyorsunuz. Bu durumda nasıl iman edebilirsiniz?

103. İsa, düşmanlarının maskesini yırtıp onlara yüreklerinin gerçek halini, ruhsal geleceklerini ve bozuk ahlaklarının bir simgesi olan kirli niyetlerini gösterdi. İsa asla kibirlenmedi, halkın ya da önderlerin alkışına, desteğine ihtiyacı yoktu O'nun; çünkü Baba tarafından gönderildiğini biliyordu. O'nun bu kesin bilgisi, hizmetinin fiziksel başarısına bağlı değildi. Ne zaman birisi O'nu onurlandırsa, bu onuru Babası'na veriyordu. O bize, Rab İsa, adın kutsal olsun! diye dua etmesini öğretmedi; tersine tüm yüceliği ve onuru Babası'na verdi, tüm Mesih imanlılarına söyle dua etmelerini öğretti:

104. Göklerdeki Babamız, adın kutsansın, egemenliğin gelsin, gökte olduğu gibi yeryüzünde de istemin gerçekleşsin. Mesih asla kendi hakkını, menfaatini aramadı, kendi yararını bir tarafa bırakarak sürekli Babası'nı yüceltti. Tanrı'nın hakkını korumak için gösterdiği kıskançlık O'nu yedi bitirdi. Gerek yaratılış eyleminde, gerekse kurtarıştaki Allah'ın sevgisi temel nedendir. Bu sevgi Kutsal Üçlüğün özünü oluşturduğu gibi Yasa'nın da doruğudur. Bu sevginin belirtilerinden biri, ona sahip olan kişinin kendisini değil, başkalarını düşünmesi, onlara hizmet aşkıyla dolu olması, elindekini avucundakini yoksullara dağıtmasıdır. Allah'ın sevgisi asla yorulmaz.

Hiçbir insan kendiliğinden tanrısal sevgiye sahip değildir. Yalnızca, günahlarından tiksiniş tövbe eden ve Mesih adında Allah'ın sevgisine iman eden kişi, bu yolla kavuştuğu ikinci doğumla, Pavlus'la birlikte, Allah'ın sevgisinin, bizlere verilmiş olan Kutsal Ruh aracılığıyla yüreklerimize döküldüğünü itiraf eder. Bu sevgi, fedakârlık, sabır, alçakgönüllülük ve Ruh'un diğer meyvelerinde kendisini gösterir. Yüreğini Allah'ın Ruhu'na açıp Kutsal Üçlüğün seven kişi tüm insanları sever. Oysa kendisini yücelten, iyi biri olduğunu sanan kişi, gerçekten tövbe edemez, Allah'ın Ruhu'na direnir özünde bencilin birisidir ve öyle de kalmak arzusundadır. Böyle birisi ne yaşamını yenilemek ister, ne de kendisini Allah'ın öfkesinden çıkaracak bir Kurtarıcıya ihtiyacı olduğunu duyar. Yüreğinde katılaştır.

105. Mesih, bilinmeyen, meçhul bir Tanrı'nın adında değil; bizlere O'nun sevgisini, lütfunu ve rahmetini duyurmak için Baba'nın adında geldi. Çünkü Baba adı, Tanrı sevgisinin özetidir. Mesih reddedenlerin tümü, bu tutumlarıyla zihinlerinin tanrısal sevgiye kapalı olduğunu kanıtladılar. Çünkü onlar karanlığı ışıktan daha çok sevmekte, o yüzden Işıktan Doğan'dan nefret etmekte, Allah'a ve Mesih'ine karşı cephe almaktadırlar. Mesih, düşmanlarına, yalancı Mesih'in geleceğini, tüm bencilleri bir araya toplayıp onları Tanrı'nın alçakgönüllü sevgisine karşı kışkırtacağını, olağanüstü işler yaparak Mesih'i taklit edeceğini bildirdi.

106. Çokları hâlâ iman edemediğinden Mesih bizi kınıyor. Bu insanlar günahlarını itiraf etmek yerine birbirlerini yüceltiyor, kendilerini iyi, doğru, erdemli insanlar olarak görüyorlar. Kutsal Allah'ın karşısında titremiyorlar, biricik doğrunun O olduğunu bilmiyorlar. İnsanoğlunun kendiliğinden iyi olduğuna inanmak, imansızlığın ana sebebidir. Bu sapık inancın belirtilerinden biri de, kibir ve gururdur. Oysa Allah'ı ve kendisini tanıyan kişi, çaresizliğini görüp günahlarını itiraf eder. Böyle birisi ne övgü, ne iltifat kabul eder; sürekli Baba'yı ve Oğul'u yüceltir, şükranla kurtarıcı lütfu anar. Günahlardan başısa iman, bizi davranışlarımızdaki ikiyüzlülükten kurtarır. Çünkü gerek kendimizi, gerekse Allah'ı tanıyoruz. Sevgi dostu doğruyu söyler. Kibirli kişiyse, yalancıdır, kendisini aldatır, tevazu başıslayan Allah'ın Ruhu'ndan uzaklaşır.

107. Baba'nın önünde sizi suçlayacağımı sanmayın. Sizi suçlayan, umut bağladığınız Musa'dır. Musa'ya iman etmiş olsaydınız, bana da iman ederdiniz. Çünkü o benim hakkımda yazmıştır. Ama onun yazılarına iman etmezseniz, benim sözlerime nasıl iman edeceksiniz?

Mesih şeriat taraftarlarının kibrine eskisinden daha çok dokundu; onlara, Allah'ın katında sizi suçlamak için savcılık rolü üstleneceğimi sanmayın dedi. Musa'nın kendisi gelip sizi suçlayacaktır. O size, gerçi, antlaşma yasasını verdi; ama bu yasa sizleri kurtarmıyor, mahkum ediyor. Sevgiyi kaybettiniz, şimdi de yasa adına beni öldürmek istiyorsunuz. Karanlıkta yolunuzu yitirip Allah'tan uzaklaştınız. Sept günü bir hasta iyileştirdiğimde, Allah'ın bu şifa mucizesine sevinmek yerine, Allah'ın bedene girmiş sevgisi olan bana kin duydunuz. Size, Mesih'in işlerini yaptığımı söyledim, inanmadınız; çünkü ruhunuz asi ve katıdır. Sizler Yasa'nın özünden de habersizsiniz; çünkü Allah bu Yasa'yı ölüm değil yaşam için verdi. Tövbe etseniz, Kurtarıcı'ya hasret duyar, O'nun gelişini gözlersiniz.

108. Tevrat ve peygamberlerin görevi sadece, Gelecek Olanın yolunu hazırlamaktır. Sizler ise kendi bencil isteminizi buyrukların üstüne çıkararak Yasanın ruhunu çarpıttınız. Peygamberlikleri anlayamıyorsunuz. Kötü ruhunuz gerçeği kavramaktan sizi alıkoymuyor. Bu yüzden sağır cahiller gibisiniz. Allah'ın Ruhuna şiddetle direniyor, bu isyanınızdan ötürü yaşam sözüne inanamıyorsunuz.

Rab İsa, ölüm ve harf yasasını yaşam pınarına dönüştürüp yobazların tepkilerine karşın, çaresizleri iyileştirip kurtardığın için sana tüm yüreğimle tapınır, adını yüceltirim.

İsa Kudüs'te bir cumartesi günü gerçekleştirdiği şifa mucizesi aracılığıyla, Allah'ın sevgisiyle şeriatçıların düşünceleri arasındaki derin uçurumu gösterdi. Bunun üzerine şeriatçılar, kin ve nefretle dolarak İsa'yı yok etmenin yolunu araştırmaya koyuldular. Kutsal Ruh ise, Mesih'le düşmanları arasındaki kesin ayrımın orada da gerçekleşmesi için İsa'yı ülkenin kuzey kesimine, Celile'ye yöneltti. Kuzeydeki halk İsa'yı her gittiği yerde izliyordu; ama O, onların yüreklerini iyi bildiği için, buğdayı çöpten ayırmak amacındaydı.

109. Bundan sonra İsa Celile gölünün karşı yakasına geçti. Büyük bir kalabalık Onun ardından gidiyordu. Çünkü hastalar üzerinde yaptığı mucizeleri görmüşlerdi. İsa dağa çıkıp orada öğrencileriyle birlikte oturdu. Yahudilerin Fısıh bayramı yakındı. Kudüs'te şeriatçıları açıkça kınamasının ardından, İsa'ya, gıyaben gizlice hüküm verilmişti. Tutucular Onu katletmek gayesiyle peşine casuslar salmışlardı. Ama o an henüz gelmemişti. İsa Yüksek Kurulun nüfuz alanından çıkıp -diğer üç İncilde okuduğumuz- birçok mucizesini gerçekleştirmiş olduğu Celile'ye döndü. Halkta bunun üzerine büyük bir uyanış gözlemlendi. Ancak bu, İsa'yı etkilemedi; çünkü O, başkenti kaplayan kirli ruhun, eninde sonunda çevre köylere de bulaşacağını, kendisini buralarda da kovuşturacaklarını biliyordu. Nihayet Celile'den de ayrılarak, öğrencileriyle birlikte sakin bir ortam bulabilmek için Golan'a indi. Ne var ki, O'nun kelamına susuzluk duyan halk kitleleri O'nu her gittiği yerde izliyor, yeni mucizeler görmek istiyordu. Görünen o ki, İsa o yıl Fısıh bayramı için Kudüs'e gitmemişti; çünkü ölüm anı henüz çatmamıştı.
110. Çevresinde toplanmış çok sayıdaki kişiyi -Fısıh'ı temsil eden- bir yemekle doyurarak bu bayramı kutladı; Bu aynı zamanda O'nun gökte vereceği, Kurtarıncının kutsallarıyla birlikte büyük sevince ortak olacağı büyük şöleni simgeliyordu. İsa başını kaldırıp büyük bir kalabalığın kendisine doğru geldiğini görünce Filipus'a, Bunları doyurmak için nereden ekmek alalım? diye sordu. Bu sözü onu sınamak için söyledi, kendisi ne yapacağını biliyordu. Filipus O'na şu cevabı verdi: Her birinin az bir şey yiyebilmesi için iki yüz dinarlık ekmek bile yetmez. Öğrencilerinden biri, Simun Petrus'un kardeşi Andrey'a, İsa'ya dedi ki: Burada beş arpa ekmeğiyle iki balığı olan bir çocuk var. Ama bu kadar adam için bunlar nedir ki? İsa, Halkı yere oturtun dedi. Orası çimenlik bir yerdi. Böylece halk yere oturdu. Oradaki erkeklerin sayısı beş bin kadardı. İsa ekmekleri aldı, şükrettikten sonra oturanlara istedikleri kadar dağıttı. Balıklarla da aynı şeyi yaptı. Herkes doyunca, İsa öğrencilerine, Artıkları toplayın, hiçbir şey ziyan olmasın dedi. Beş arpa ekmeğinden yiyenlerin bıraktığı artıkları topladılar ve bunlarla oniki sepet doldurdular.
111. İsa kendisine doğru gelen kalabalığı görünce, gözlerini Göksel Babasına kaldırarak bütün onur ve şükürü O'na sundu, açlarla ilgilenmesini diledi. Babasına sunmuş olduğu bu onur ve dilek, gerçekleşecek olan büyük mucizenin başlangıcıydı; çünkü Baba, tüm işi Oğul'a teslim etmişti. Önce, inanıp inanmadıklarını görmek, hâlâ dünyalık konularla ilgilenip ilgilenmediklerini anlamak için İsa, öğrencilerini sınamadı. Filipus'a, bunca insana nereden ekmek bulabileceklerini sordu. Böyle bir soruyla karşılaşan bizden herbirinin aklına ekmek fırını gelir. Oysa İsa Babasını düşündü. Ekonomik sorunlar, pahalılık, zam gibi dertlerle dolu zihnimiz. Oysa İsa, yanımızda var olduğu için Yardımcıya şükretti. Böylesi bir durumda iman gereğini unutan Filipus, bu kadar insan için satın alınması gereken ekmeğin fiyatını hesapladı. Gözünü maddeye diken kişi, Allah'ın imkânlarını göremez. Öğrencinin yaptığı hesap doğrudu; ama ne var ki, etrafta ne fırın, ne de bir değirmen vardı. Ekmek yapmak için zaman bile yoktu, dahası bu insanlar uzun zamandan beri ağızlarına yemek koymadıkları gibi, kat ettikleri uzun yoldan ötürü yorgundular da.
112. Öğrenciler Filipus'u şaşkın bir halde görünce, duayı, imanı ve şükürü unutarak bir yerlerden ekmek bulma telaşına girdiler. Kutsal Ruhun dürttüğü Andrey'a, yanında beş ekmek ve iki balık olan bir oğlan çocuğu gördü. Ona, Yanındakileri bana getir diye seslendi. Fakat bu kadarlık yiyeceğin kimseye yetmeyeceğini bildiğinden, karamsardı. İsa böylelikle öğrencilerini, bozguna uğradıklarını itirafa zorladı.

Ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Allahın isteminden habersizdiler. Buna rağmen İsa ne bilgisiz öğrencilerini reddetti, ne de çaresiz kalabalığı ihmal etti. Öğrencilerine, toplanan kalabalığı, tıpkı bir şölen sofrasındaymişçesine düzenli olarak oturtmalarını emretti. Yemyeşil çimenler, topluluğun gelişmekte olan imanını simgeliyordu. Kadınla erkekli beş bin kişilik bir topluluk çocuklarıyla birlikte geniş bir alana yayılmıştı mutlaka. Her ne kadar birçokları İsa'yı daha önceden görmediyseler de, O'nun sözüne güveniyorlardı.

113. İsa, yaratıcı gücünü çalıştırmak amacıyla sakin bir şekilde beş ekmeği aldı, onları -asla kendisinden ayrı çalışmadığı- Babası'nın önüne koydu, bu az miktardaki yiyecek için O'na şükretti. İsa, Babasının azı herkese yetecek bollukta çoğaltacağına yürekten inanıyordu. Aza imanla şükür ve Babaya verilen onur, birazdan gerçekleşecek olan mucizenin sırrını oluşturuyordu. Allah'ın sana verdiği azı şükürle mi yoksa asık bir suratla mı kabul ediyorsun? Sahip olduğun azı O'na şükrederek dostların arasında dağıtıyor musun; yoksa bencillik gösterip onu herkesten saklayarak gizlice tüketiyor musun? Kendisinde Allah'ın sevgisinin yerleştiği Mesih asla bencil olmadı. Babasını açıkça onurlandırarak bereketini herkese dağıttı.

114. Dört İncilde de sözü geçen bu mucizenin gerçekleşmesi olay yaratacak türden yankılara yol açmadı; belki de sadece ön sıralarda, Mesih'in yanında oturanlar ondan haberdar oldu. Mesih'in kestiği beş ekmeğin O'nun elinde nasıl sürekli çoğaldığına onlar tanık oldular, kendisinden aldıklarını diğerlerine dağıttılar. Ardından tekrar kendisine gelip O'nun eşsiz doluluğundan verilen lütfü üzerine lütfü oturanların tümüne aktardılar. Herkes dilediğince alabiliyordu, lütfün şiarı da zaten buydu. Allah başış ve Ruh'u ölçü ya da teraziyle vermez. Lütfüden dilediğince al, sınırsız imanın olsun, bereketini başkalarına da dağıt, sana Mesih'ten bahsedilmiş bereketinle onları bereketle. O zaman çokları için yaşam pınarı olacaksın. Kana'da suyu şaraba dönüştüren İsa, Golan'da beş çöreği, beş bin kişiye yetecek ekmek kıldı. Sonunda yenilenden daha fazlası arta kalmıştı. Artıkların toplandığı oniki küfe, Allah'ın başışının tüm halka yetecek enginlikte olduğunu simgeliyordu. İsa bir tek ekmek parçasının bile telef edilmesine razı olmadı. Her saat binlerce insanın dünyanın yoksul bölgelerinde açlıktan öldüğünü bile bile, bugün çoklarının artan yemeklerini çöp bidonlarına tıkmaması insanlık için bir yüz karasıdır. Her artığı Allah'ın bir hediyesi olarak değerlendir. Çünkü kişinin sadakati az olanda kendisini gösterir.

115. Rab İsa Mesih! Sabrın, şükrün ve sevgin için sana hamdediyoruz. Zayıf imanımızı başışla, sıkıntı anında sana sığınabilmemizi bize öğret ki, kendi imkânlarımıza değil, senin gücüne ve imkânlarına güvenelim. Gerek bizlere bahşetmiş olduğun ruhsal zenginlik, gerekse sahip olduğumuz az miktardaki dünyalık eşya için sana hamdederiz. Bizi az olanda da bereketleyeceğine inanıyoruz.

Halk İsa'nın yaptığı mucizeyi görünce, Gerçekten dünyaya gelecek olan peygamber budur dedi. İsa onların gelip kendisini kral yapmak üzere zorla götürceklerini bildiğinden, tek başına yine dağa çekildi. İsa tüm insanları Allaha kazanmak amacıyla dünyaya geldi. Vaazda bulunup beş bin kişiyi doyurunca, coşkuya kapılan kalabalık sevinç çığlıkları atarak çevresinde toplanıp Onu kralları yapmak istedi. Bu Celileli köylünün bir Allah adamı olduğunu kavramışlardı. Ondan seslenen, Allahın sesi, kendisinde çalışan ve büyüyen, Allahın gücüydü. Çöldeki Musa gibi, onlara ekmek başışlamıştı.

116. O, hor görülen halkı gerçeğe götürecek olan vaat edilmiş peygamber olmalıydı. Belki de içlerinden, İsa kralımız olsa, artık yorulmamıza, çalışmamıza gerek kalmaz diye düşünüyorlardı. Kutsal Kitabı çalışıp Tanrı'ya dua etmeye vaktimiz olur, ekmeği, yiyeceği de O'ndan bedava alırız. Böylesine büyük bir güce sahip bir

kral Roma ordularını kolaylıkla bozguna uğrattır. Gökten ateş indirip onları yakabilir bile. Gelin, İsa'ya taç giydirelim, O'nu kral ilan edelim. Herkes tek beden olmuşcasına İsa'ya ilerlemeye başladı. O'nu omuzlarına almak istiyorlardı. İsa halkın bu coşkulu tezahüratı karşısında ne yaptı? Görünürdeki ruhsal dirilişe, kendisine gösterilen onur ve güvene sevindi mi? Denemeye düşüp yeniden doğmamış bu insanlarla bir yeryüzü egemenliği kurmaya mı kalktı? Yoksa onları şiddetle reddedip yanından kovdu mu? Hayır, bunlardan hiç biri! İsa onlara tek bir kelimeyle cevap vermeden yanlarından ayrıldı.

Kendisini insanların taşımalarını istemedi.

Sevinç sarhoşluğunda öğütlerini dinlemeyen

bu coşkulu insanların yüreğini gördü.

Yüreklere tek bir düşünceyle çarpan siyasi bir birlik haline gelmişlerdi.

Bu nedenle Kutsal Ruhun sesine kulak veremiyorlardı.

117. Halbuki İsa dünyalık bir egemenlik kurmak değil, kişileri birer birer tövbeye ve yeniden doğuşa yöneltmek amacındaydı. Çünkü hiçbir insan, yeniden doğmadığı takdirde, göklerin egemenliğine giremez. Coşkulu kalabalık ne İsa'nın vaazlarını, ne de mucizelerini anlamıştı. Akılları, fikirleri dünya ekmeğindeydi. O ruhsal açlığımızı doyuran Kutsal Ruhtan söz ederken, onlar dünya egemenliği ve geçici onur peşindeydiler. İsa, egemenliğinin temeli olarak çarmıhı seçti.
118. Günahlardan bağış ve yeniden doğum olmaksızın Mesihin huzur vadisine giremezsin. Mesih, halkın kendisine bağlılık yemini etmesine ihtiyaç duymuyordu. Kendisini gönderen ve atayan, Allah'tı. İsa bu nedenle insanlardan onur kabul etmeksizin sadece Babası'nın sesine kulak verdi, yüreğini şeytanın denemesine kapadı. Halktan ayrılarak dua edebileceği sakin bir yer aradı. Ruhta kör olanlara görüm vermesini dileyerek Babası'na şükretti. İnsanların kendisine taç giydirmelerine kesinlikle karşıydı; çünkü onların bugün hosanna! diye kendisine alkış tutacaklarını, ama bir başka gün çarmıha ger O'nu! diye sesleneceklerini biliyordu. Yüreklere bildiğinden kendi kendisini aldatmadı.
119. Akşam olunca öğrencileri göle indiler. Bir kayığa binerek gölün karşı yakasındaki Kefernahum'a doğru yol aldılar. Karanlık basmıştı ve İsa henüz yanlarına gelmemişti. Güçlü bir rüzgâr estiğinden göl kabarmaya başladı. Öğrenciler üç mil kadar kürek çektikten sonra, İsa'nın gölün üstünde yürüyerek kayığa yaklaştığını görünce korktular. Ama İsa onlara, Benim, korkmayın! dedi. Bunun üzerine O'nu kayığa almak istediler. O anda kayık gitmekte oldukları karaya vardı. Golan tepesinde tek başınayken, İsa gözlerini uzaklara dikti. Gecenin başında kayıklarında fırtınayla boğuşan öğrencilerini gördü. Onları tehlike anında yalnız bırakmamak için derhal gölün dalgaları üzerinde yanlarına gitti. Önce O'nu bir hayalet sandıklarından dehşete kapıldılar. Zifiri karanlıkta saatler boyu açıklarda seyreden balıkçılar, genellikle bu türden hurafelere rağbet ederler. İsa yumuşak bir biçimde seslenerek onları sakinleştirdi: Benim. İşte bu küçük cümle: Benim, resullerin iman temeli oldu. Nitekim aynı ifade, Eski Antlaşma'da Rabbin halkın yanında olduğunu gösteriyordu.
120. Öğrenciler, tüm güç ve yetkinin İsa'ya verilmiş olduğunu anladılar. Elinde ekmekler çoğalıyor, ağırlığı yokmuşcasına dalgalar üzerinde yürüyebiliyordu, kasırga O'nun bir sözüyle diniyordu. Tüm bunlar onların korkusunu bir kat daha artırdı. İsa onlara, Korkmayın! dedi. Bu, her zaman ver yerde İsa'nın izleyicilerine

buyruğudur. Kutsal Kitap'ta, Korkma! ve Korkmayın! buyruğuna birçok kez rastlıyoruz. İsa'nın bizlerle birlikte olduğuna iman, korkumuzu alt ediyor. Hangi durumda olursan ol, içinde bulunduğun sıkıntı ne denli büyük olursa olsun, O sana, Ben seninleyim, korkma! diyor.

121. Öğrenciler, kendilerine seslenenin İsa olduğunu anlayınca, şaşırıldılar. O'ndan tekneye girmesini istediler. Bu arada kıyıya da ulaşmışlardı. Onların bu bir gün içinde gözlemedikleri olayların tek bir anlamı vardı: İsa doğa güçlerine hükmeden, zamanın ve mekânın Rabbidir. O, kilise teknesini fırtınanın, kasırganın bağrında emin bir şekilde hedefine götüren Tanrı'nın ta kendisidir. O, öğrencilerini sever, onların yanına gelir; ama onlardan kendisine mutlak iman ister. Korkuya kapılmamalarını, tersine sıkıntıda ve baskılarda kendisine daha güçlü güven duymalarını sağlar.
122. Rab İsa, yaşadığımız dünyanın ölüm vadilerinde bize cesaret ve teselli verdiği için sana şükreder, tapınırsın. Esirgeyen, emin ellerinde olduğumuzu bir an bile unutmamamız için bize iman gücü başısla. Ertesi gün, gölün karşı yakasında kalmış olan halk, önceden orada sadece bir tek kayık bulunduğunu, İsa'nın kendi öğrencileriyle birlikte bu kayığa binmediğini, öğrencilerin yalnız gittiklerini anladı. Rabbin şükretmesinden sonra halkın ekmek yediği yerin yakınına Taberiye'den başka kayıklar geldi. Halk, İsa'nın ve öğrencilerinin orada olmadığını görünce, kayıklara binerek Kefernahum'a, İsa'yı aramaya gitti. O'nu gölün karşı yakasında buldukları zaman, Rabbi, buraya ne zaman geldin? diye sordular.
123. İsa'yı sabırsızlıkla arayan halkta ruhsal bir hareketlilik baş göstermişti. O'nun kayıkla gitmediğini anlayınca, yanlarından nasıl uzaklaştığına şaşılar. Geceleyin kimse farketmeden gizlice kayboluvermişti. Bu binlerce kişi, Kefernahum'a dönerek yaşadıkları ekmek mucizesini çevrelere yaydılar. Şaşkına dönen halk imrenerek onlarla birlikte bu türden mucizelerde pay sahibi olmak istediler. Büyük kalabalıklar köşe bucak İsa'yı arıyorlardı ki, aniden O'nu ortalarında buldular. O zaman, Her nerede iki ya da üç kişi benim adımda bir araya gelirlerse, ben onların ortasındayım diyen İsa'yı anladılar. Mucize peşindeki kalabalık yaşadıkları bu olağanüstü olayın şaşkınlığı içinde O'na, Buraya ne zaman geldin, bunu nasıl başardın? dediler. Yol boyunca seni her tarafta aradık, bulamadık. İsa onların bu boş sorusunu cevaplamak yerine Kudüs'te, olduğu gibi iman gerçeğini açıklamayı tercih etti. Kurtarılanları coşkuluların arasından sevgisine çekmek istedi. O, dünyalık düşüncelerin göksel dileklerle karıştırılmasına kesinlikle karşıydı. Küçük bir imanlılar topluluğunu yüzeysel imanlılarla dolu kalabalığa tercih ediyordu.
124. İsa şöyle cevap verdi: Size doğrusunu söyleyeyim, mucizeler gördüğünüz için değil, ekmeklerden yiyip doyduğunuz için beni arıyorsunuz. Geçici olan yiyecek için değil, sonsuz yaşam boyunca kalan yiyecek için çalışın. Bunu size İnsanoğlu verecek. Çünkü Baba Tanrı O'na bu onayı vermiştir. İsa halka açıkça şöyle diyordu: Siz beni sevmiyorsunuz, gerçekten beni aramıyor, Allah'ı düşünmüyorsunuz. Aklınız, fikriniz bu dünyanın geçici ekmeğinde. Gerçekleştirdiğim mucizeyi anlamadınız. Çünkü hedefim sizleri doyurmak değil, gücümü kavramanızdı. Sizler başlılara kavuşmayı arzuluyorsunuz; ama başışta bulunanı ihmal ediyorsunuz. Dünyalık zevklerin peşindedesiniz, Tanrı olduğuma inanmıyorsunuz. Öteden beri tutturduğunuz yoldan sapın. Gün boyu sadece yemek içmek için çabalamayın. Allah'ın gücüne sahip olmak için de çalışın. Sadece karnını doyurmak için yaşayan hayvanlara benzemektense, Ruh olan Allah'a yaklaşın. O sizleri sonsuz yaşamına ortak etmeye hazırdır. İsa devamla halka şöyle dedi: Sizlere Allah'ın büyük başışını vermek için dünyaya

geldim. Ben sadece etten, kemikten değilim. İçimde sizlere Allah'ın ücretsiz bağışını taşıyorum. Çünkü Tanrı beni Kutsal Ruhla mühürledi. Sizleri göksel güçle diriltmek için içimde yaşam gücüne sahibim.

125. Bu girişle İsa, Allah'ın herkesle ilgilenen, insanları seven ve doyuran Baba olduğu sırrını, ekmek peşindeki insanlara duyurdu. Allah, bereketini bağışlamadan önce şeriatın yerine getirilmesini isteyen öfkeli Kutsal değil, dindarları da, kötülerini de aynı oranda bereketleyen; güneşini, tanrısızlara, sapıklara bile doğuran sevecen Tanrı'dır. Allah sevgidir. Mesih bu yolla halkı maddi düşüncelerden kurtarıp onları Baba'ya güven duymaya yöneltti; egemenliğinin mal mülk üzerine kurulu bir sulta değil, her dileyene Ruhu veren Mesih'in şahsında insanların arasına yerleşen ve tanrısal yaşamla dolu ruhsal bir egemenlik olduğunu bildirdi.

126. Onlar da şunu sordular: Tanrı'nın istediği işleri yapmak için ne yapmalıyız? İsa, Tanrı'nın işi, O'nun gönderdiği kişiye iman etmenizdir diye cevap verdi. Halk buna rağmen Mesih'in öğretilerini iyice kavrayamamıştı. Ama O'nun kendilerine Allah'tan kaynaklanan büyük bir bağış getirdiğini, sonsuz yaşamı elde edebileceklerini anlamışlardı. Bu bağışa kavuşmak için bir şeyler yapmaya da hazırıldılar. Amelleriyle bağışı elde etmek amacıyla, ibadet, oruç, hac gibi şeriatın buyrukları yerine getirmek istediler. İşte burada insanlığın ruhsal körlüğünü görüyoruz. Aslına bakılacak olursa, her insan bir yerde şeriatçı, kendi kurtuluşunu kendi çabası ve emeğiyle elde etmek amacıyla. Akıbetleri yokluk olan günahkâr ve bozuk insanlar olduklarını kabullenemiyorlar. Kibir ve gurur içinde Allah'ın işlerini yerine getirmeye güçleri olduğunu, dahası Tanrı'ya hoşnut edecek bir kutsallığa sahip olduklarını sanıyorlar. İnsan, yüreğinin gerçek halini göremediği takdirde kördür.

127. İsa halkın sorusuna kulak verip onlara, herhangi bir dini vecibeyi yerine getirmelerinin söz konusu olmadığını belirtti. Onların hepsi şahsına iman etmeye çağrılıydılar. Allah bizden çaba, güç değil, kendimizi İsa'ya teslim etmemizi istiyor. Ancak İsa'nın bu cevabı, çoklarını korkuttu, kimileri için bir sürçme taşı oldu; kendisiyle halk arasında yollar ayrıştı. Onlara, Allah'ın işi, bana iman etmenizdir demişti. Yüreğinizi Kutsal Ruh'a açar, beni yetkim, amaçlarım ve sevgimle tanırırsanız, o zaman benim sıradan bir peygamber değil, Yaratan'ın ta kendisi ve Baba'nın sizlere gönderdiği Oğul olduğumu anlayacaksınız. İşte o zaman dünyalık kaygılarınızdan kurtulup Allah'ın çocuklarına dönüşeceksiniz. İsa'ya iman, O'na bağlanıp, içimizde çalışmasına izin vermemiz, yöneltisini kabul edip kendi gücünden sonsuz yaşamı almamızdır. İman, gerek bu dünyada gerekse sonsuzlukta İsa'ya katılmak demektir. Allah'ın işi de budur; çünkü O, günahın son bulup onların sonsuza dek kendisiyle birlikte yaşamaları için imanlıları Oğlu'yla birleştiriyor.

128. Bunun üzerine, Görüp sana iman etmemiz için nasıl bir mucize yaratacaksın? Ne yapacaksın? dediler. Atalarımız çölde man yediler. Yazılmış olduğu gibi, yemeleri için onlara gökten ekmek verdi. İsa onlara dedi ki: Size doğrusunu söyleyeyim, gökten ekmeği size Musa vermedi, gökten size gerçek ekmeği Babam verir. Çünkü Tanrı'nın ekmeği, gökten inen ve dünyaya yaşam verendir. İsa'nın kendisine mutlak bağlılık ve teslimiyet talebinde bulunması, halk için adeta bir şoktu. Çünkü onlar, İsa'nın kendisi için istediğinin, ancak Allah'a sunulabileceğini biliyorlardı. Kendilerinden böyle bir istekte bulunmaya hakkının olduğunu bir mucizeyle göstermesini istediler O'ndan. Eğer iddianda doğruysan, bunu kanıtlı diyordular. Musa çölde halka her gün taze ekmek vermişti. Sen ise, sadece bir kez ekmek başladın. Musa yüzbinlerce insanı doydurmuştu, sen ise sadece beş bin kişiyi doyurabildin. Bize ekmek ve yaşam güvencesi verebilirsen, senin yolundan gitmeye hazırız. Ama önce bir şeyler göster ki, sana inanabilelim. Bu her insanın hastalığıdır. Kişi kendisini Mesih'in sevgisine kayıtsız şartsız teslim etmek istemiyor, önce kanıt arıyor. Oysa Rab Mesih, Ne mutlu o kişilere ki,

görmeden iman ederler diyor. Böyleleri güvenleriyle beni onurlandırıyorlar. İsa, dinleyicilerini adım adım dünyalık şeriat düşüncesinden kendi şahsına açık imana götüren en yüce rehberdir. İnsanları mide şehvetinden kurtarıp zihinleri aydınlatan, bizzat Allah'ın en büyük bağışı olan O'dur.

129. Sevecen bir öğretmen gibi İsa onları kademe kademe saplandıkları yanlışlardan, Kutsal Kitap'a ilişkin yanlış inançlardan kurtardı. Örneğin, çölde insanlara ekme bağışlayan Musa değil, her bağışın gerçek sahibi Allah'tı. Aynı şekilde, biraz dikkat etseler, yüreklerini açsalar, İsa'nın kendisini Allah'ın Oğlu olarak duyurduğunu görecektirdi. Çünkü O, Allah'ı Babası olarak nitelemişti. Oysa halk daha hâlâ Musa'nın gökten indirdiği ekmele meşguldü.

130. İsa, tanrısal ekmeğin, yiyip yuttukları dünyalık ekme değil, dünyanın gerçek ve yaşama duyduğu açlığı gideren kutsal ekme olduğunu anlayabilmeleri için onlara anlayış verdi. O, Allah'ın gücü ve sayısız bereketleriyle gökten İnen kişiydi. Allah'ın ekmeği geçici değil, ruhsal ve sonsuzdur; Musa aracılığıyla gerçekleşen man mucizesi gibi yeryüzünden kaynaklanmaz, doğrudan Allah'ın katından gelir. Bu ekme tüm insanlığa her an yeter, sadece İbrahim'e özgü değildir. Babamız Allah tüm dünyayla aynı oranda ilgilenir.

Rab İsa, bizi bencilliğimizden kuru, senin isteminin gene senin gücünle çalışmasına izin verip seninle kusursuz bir birliğe girebilmemiz için içimizde iman yarat. Yüreklerimizin açlığını varlığıyla doyur. Bizleri sonsuz yaşam için esirge. Bizlere güç, bereket ve yaşam bağışlayıp yüreğimize yerleşen Baba'ya şükrederiz.